

Duhovno življenje

BUENOS AIRES · LETO 69 *** 5 · JUNIJ 2002

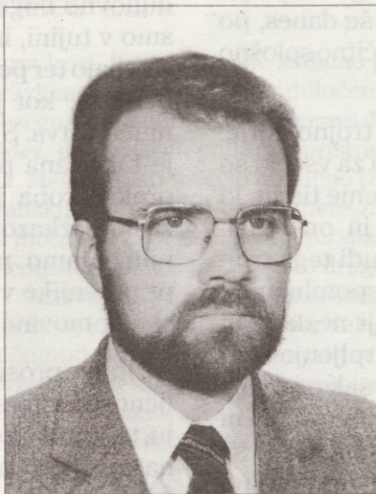
Od zgoraj in od leve:

1. Člani Parlamentarne skupine DZ RS na dobrodelni prireditvi sanhuškega odseka ZSMŽ.
2. in 3. Praznovanje velike noči v Našem domu v San Justu.
4. Z romanja v Lujan. Foto: M. Vombergar
5. Jesen v Patagoniji Foto: J. Tomazin
6. Sedanji papež v pogovoru s fatimsko „pastirico“ Lucijo 13. maja 2000.

Junjsko razmišljanje

Andrej FINK

Stara in lepa slovenska navada je, da v mesecu novembru, za Vse svete, obiskujemo grobove. Te navade tudi desetletja komunističnega totalitarizma v domovini niso mogla odpraviti. Po letu 1945 smo pa v zdomstvu in po letu 1991 v domovini, tudi v mesecu juniju, Slovenci začeli romati na grobove. V Sloveniji se že več kot deset let srečujejo na svetih krajih množičnih grobišč, mi v zdomstvu pa tja romamo v mislih. Tudi letos bodo v Sloveniji polagali cvetje pred zemске ostanke rajnih, kot pietetni znak spomina nanje, s tem pa utrjevali pomen, ki ga za skupno narodovo prihodnost ima njihova žrtev.

Za nas v zdomstvu so pravi grobovi relativno daleč. Relativno zato, ker so oddaljeni toliko ur, kolikor jih ima vožnja do Slovenije in tam do Kočevskega Roga, Teharij, Jelendola, Hrastnika in drugih krajev, kjer v božjem miru počivajo pokojni. Ta oddaljenost pa je relativna tudi zato, ker je zanemarljiva z vidika duhovnih dimenzij. Naši rajni nam niso daleč. Tu so, ob nas in nas spremljajo, tako kot jih spremljamo mi z vsakodnevnim spominom, vsakodnevno molitvijo in z vsakodnevnim vztrajanjem v temeljnih vrednotah, ki so vodile nje. Grozni dnevi in tedni, ki se jih v tem mesecu spominjamo, so izpred 57 let, kot nam pravi koledarski čas. Čas našega duha pa nam pravi, da so oni še vedno med nami, danes in vsak dan in da nas spremljajo, nekako tako kot nadangel ob Tobiju, da ne krenemo na stranpot.

Na žrtvenem oltarju domovine je tedaj bilo darovanih vsaj dvanajst tisoč slovenskih domobrancev in drugih bojnikov za pravo ceno človeka in posebej za pravo ceno slovenskega človeka.

Polstoletni zamik nas je toliko oddalжил od dogodka, da ga ne spremljamo več s solzami v očeh. Čas celi tudi najhujše rane, ki po naravnih danostih ne morejo ostati vedno odprte. Zaprejo se in življenje gre naprej. Toda življenje ni isto, kot je bilo. Groza dogodkov se je vtisnila za vedno v narodovo telo, ki bo nosilo do večnosti to brazgotino na sebi, kot spomin na strašne dni, ko je Slovenec moril Slovenca, brata. To se je pa

zgodilo zato, ker se je Zlo poosebilo v nekaterih rojakih, ki so kot obsedeni sledili ideologiji komunizma, zaslepljeni z njenim lažnim bliščem. Govorjenje o Zlu ni pretirano, saj se je na posebno krut način javljalo na Slovenskem med komunistično revolucijo in pozneje. Ko je minilo več kot pol stoletja po tragičnih dogodkih, se Slovincu, ki jih ni osebno doživljal, posebno mlajšemu, ki z zanimanjem posluša pripovedi prič ali prebira težko kroniko tistih dni, zdi nemogoče, da se je kaj takega moglo zgoditi. Če o tem govorimo prijateljem drugih narodnosti, tudi oni ne morejo razumeti. Neka-

teri nam komaj verjamejo, a ne ker ne bi hoteli verjeti, temveč zato, ker se zdravi pameti spoznanje takih krutosti upira. Ne morejo verjeti, da človeška hudo-bija lahko dosega take razsežnosti. Vendar so mnogi narodi priče tega, žal tudi slovenski. Človek razume, sicer težko, da se narodi vojskujejo in drug drugega ugonablajo. Ne more pa razumeti, da se kaj takega lahko zgodi med člani lastnega naroda.

Ko se spominjamo krivično in kruto pobitih, moramo nujno pomisliti na vzrok njihove žrtve. Pobiti so bili, ker so se bojevali za svobodo svoje domovine in za življenje v njej, v skladu z božjo postavo. To dvoje pa vsebuje vrednote, za katere se je v vseh časih vredno prizadevati in če treba tudi dati življenje. Domobranci smrti niso iskali, kot je ne išče in si je ne želi nihče. Ko so vstopili v domobranstvo, so vedeli da lahko v boju padejo, kar se je zgodilo mnogim. Bojevali so se z orožjem v roki in bili v boju proti rdeči revoluciji uspešni. Če bi bilo samo od njih odvisno, bi v Sloveniji nikoli ne zavladal komunistični totalitarni sistem. Toda domobrancem, ki so bili pobiti v mesecu juniju 1945, ni bila dana niti častna možnost, da padejo v boju. Prevarani od velesil in zaveznikov, katerim so se ves čas pripisovali, so bili izročeni domačim sovražnikom, ki so odločili, da jih je treba iztrebiti iz slovenskega naroda, ker so bili komunistični revoluciji nevarni. Kot so bili neustavljivi v boju, tako so pred smrtnimi dnevi in trenutki vdano sprejeli božjo voljo in na drugačen način junaško umirali mučeniške smrti.

Po tistih strašnih dneh je nad Slovenijo zavladovalo

moderno suženjstvo. Kdor ni bil ubit, je bil v ječi, če pa je bil obojega rešen, je nanj padla nevidna mora povsod navzočega policijskega sistema, ki je dušil, uklepal roke v nevidne verige, mašil usta in ušesa, kvaril možgane, izkrivljajl dejstva, onemogočal zdravo vzgojo mladine, potvarjal vse z uradno diktirano lažjo in se vrival v najintimnejše panoge človekovega življenja. Tako je slovensko družbo razklal, da je še danes, po več kot desetletju od padca strahovlade, očitno splošno medsebojno nezaupanje v domovini.

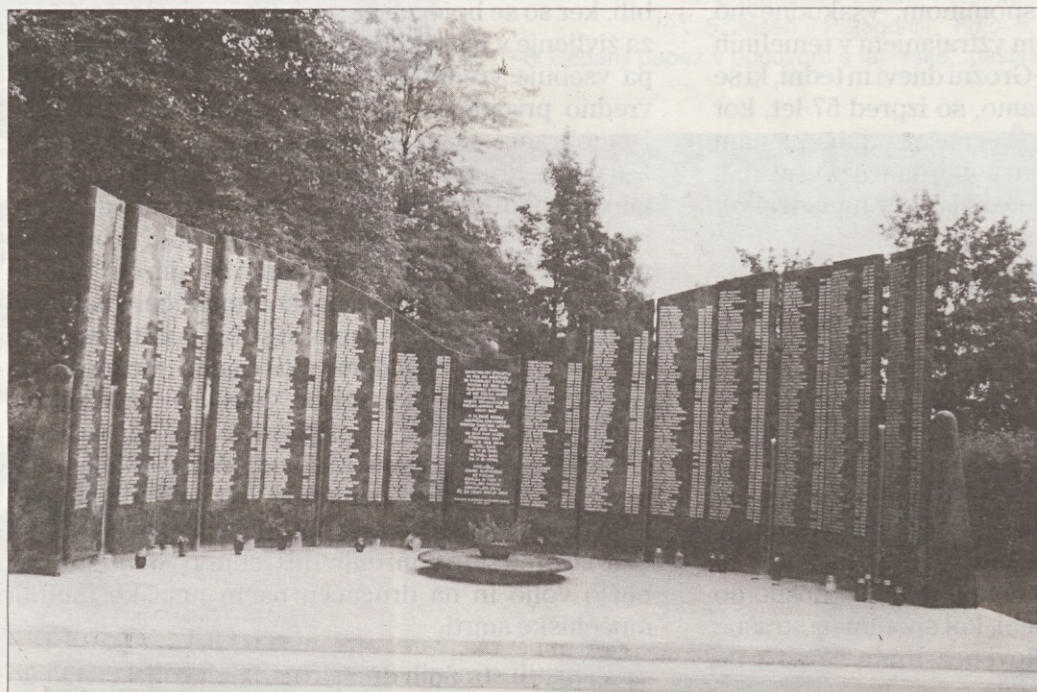
V tistih dneh se je Slovencem rodilo trojno gorje: mučeniško trpljenje in smrt pobitih; ječa za vse, ki so ostali živi v zaslužnjeni domovini in trpljenje tistih, ki so ubežali smrti in ječi ter se ranjeni in onemogli podali na pot begunstva in zdomstva. Tudi tega trojnega trpljenja se lahko v tem mesecu spominjamo, trpljenja, ki ga je Bog sprejemal v svoji neskončni vsevednosti v nam neznane namene. V trpljenju smo bili vsi povezani z Njim na križu in smo vsak po svoje zadoščevali za neskladnosti z njegovo voljo v našem narodu. Ta noč do jutra je bila dolga, predolga za vse tiste, ki so v pričakovanju na poti omagali ter odšli po plačilo, ne da bi videli jutranji svit.

Jutro je pa vendar prišlo. Tako kot druge narode, je tudi Slovenijo obsijal sončni dan resnične svobode in samostojnosti. Ob veselju nad ponovno pridobljeno domovino, ki je bila za vsakogar na različne načine izgubljena, pa vendar ohranjamo resne obraze, posebno še v tem mesecu in ob tem spominu, ko se zavedamo, za kakšno ceno je bila svobodna in samostojna Slovenija odkupljena. Danes živčim Slovencem tu in tam je bila z vrnitvijo domovine izkazana velika dobro-

ta. Za to dobroto pa nimamo zaslug mi, ki se še prebijamo skozi časni vsakdan, temveč dvanajst tisoč mučencev, ki so nam jo izprosili.

Vsi Slovenci blage volje smo lahko prepričani, da imamo v naših mučencih, v dvanajsttisočih in v vseh drugih pred njimi in za njimi žrtvovanih, neusahljivo duhovno bogastvo. Vsi ti nenehno prosijo za nas, ki smo v tujini, in za Slovenijo pod Triglavom in blagoslavljajo ter posvečujejo njeno zemljo. To izhaja iz iste ljubezni, kot je bila tista, iz katere je izšla daritev mučeništva. S tem izpolnjujejo novo zapoved, ki nam je bila dana pred dva tisoč leti. To oni izpolnjujejo preko groba in vemo, da nam jo bodo, brez naših zaslug, izkazovali do konca. Priporočajmo se jim. V njih imamo najbolj zveste družinske in narodove priprošnjike v mnogih še ne rešenih težavah slovenske domovine.

Rajne prosimo predvsem za dar vsakdanje pripravljenosti in zvestobe. Da bi znali biti mi zvesti v življenju, tako kot so oni bili zvesti v mučeniški smrti. Obdaja nas svet, v katerem mnogokrat ne najdemo pravih vzorov, ki bi vodili naš um, našo voljo in naša dejanja. V domobranskih in drugih žrtvah imamo zglede modernih mučencev, ljudi tega časa, konkretnih ljudi, katerih vrstnike imamo še med seboj in smo morda celo njih najožji sorodniki ali znanci. Zgledujmo se po mučencih in jih prosimo pomoči, da bi bili v tem času in na kraju, kjer nam je dano živeti, tudi mi zvesti najvišjim vrednotam, da bi tudi z našim skromnim vsakdanjim prizadevanjem naša domovina in svet bila bolj polna pravičnosti, resnice in medsebojnega razumevanja.

Ljubljanska spominska plošča na Žalah, na kateri je vklesanih okoli 1000 imen žrtev komunistične revolucije.

Foto: M. Šušteršič

SUVERENI PRED SUVERENIM BOGOM

Nadškof Franc RODE

Leto 1991 pomeni za slovenski narod prelom, kakršnega ni v naši zgodovini. Z razglasitvijo neodvisnosti Slovenije se je naš položaj v temeljih spremenil.

Slovenski narod je postal mednarodno priznani subjekt. Središče odločanja smo odslej mi sami, odstranjeni so okviri, ki so nas predstavljali kot nekaj, kar nismo bili. Odslej smo prepoznavni po svojem obrazu. To pomeni tudi večjo in jasnejšo odgovornost: odslej so naši uspehi uspehi slovenskega naroda in države, kot so naši neuspehi samo naši in se ne moremo izgovarjati na druge.

Slovenska državnost oblikuje našo novo narodno zavest. Ta zavest mora biti bolj vesela in sproščena, dostojanstvena in odgovorna. Naša zavest ne bo več zavest upornikov, ki živijo v ozračju ogroženosti. Vsi naši narodni miti — kralj Matjaž, Martin Krpan, hlapec Jernej — so miti upornikov, ki čakajo na svojo uro. Naša ura je prišla ...

Zdaj se mora spremeniti tudi naše razmerje do Boga. Suvereni smo pred suverenim Bogom, kajti Bog nas kliče k svobodi in nima kaj početi z množico hlapcev.

Po osmih letih ugotavljamo vse večjo letargijo, govori se o globoki struk-

turni krizi. Krivice so bile le delno popravljene. Lastninjenje je v določenem obsegu nezakonito. Državna uprava daje videz, da je včasih politično pristranska. Mediji, zlasti tisk, so politično pristranski, so v rokah sil kontinuitete. Zato bi morala država zagotoviti pluralizem medijskega prostora, kot je to drugod.

Mračna stran nekdanjega režima ni osvetljena in uradno zavrnjena. Nekateri politiki in ideologi netijo nestrpnost. Državne šole dušijo ustvarjalnost in zavirajo svobodni razvoj otrokove osebnosti. Država še ni uredila odnosov s Cerkvijo.

V zadnjih desetih letih je polovico manj rojstev. Leta 2007 bo na ljubljanski univerzi 12.000 manj študentov. V Sloveniji je 14.000 splavov na leto. Samomori so pri nas po številu na drugem mestu v Evropi.

Izberi življenje kot dar, kot svobodo, kot obljubo večnosti. Zaupajmo v prihodnost.

Dosti je zdravja v tem narodu, dosti sposobnosti, poštenosti in delavnosti, dosti strokovne usposobljenosti in znanja. Vse te pozitivne sile je treba združiti za isti plemeniti cilj. Pozdravljam vsak napor v tem smislu.

Narod pričakuje. Ne smemo razočarati teh pričakovanj.

Majhne stvari ob naših nogah

*„V vsaki prazni školjki
je nekoč tičalo nekaj živega“
Gudfried Bomans*

V pismu svojemu sinu piše mati Johanna Wolfganga von Goetheja: „Koliko veselja ljudje pohodijo, ker gledajo večinoma samo v višine in niso pozorni na to, kar leži ob njihovih nogah.“

Če smo iskreni, moramo tej misli pritrditi. Oziramo se za zvezdami in pri tem spregledamo, kar nam je mnogo bliže, kar nas obdaja.

Pogled nam je uprt v gorske vrhove, v daljne oaze, pri tem pa prezremo, da so majhne stvari ob naših nogah tiste, ki nas lahko razveselijo.

Ježimo se nad svetovno politiko, nad Američani in Rusi, nad sprtimi Arabci in Izraelci. Tem očitamo to, drugim ono. Ne pomislimo pa, da smo v svojem okolju odgovorni za veselje in srečo. Ko gledamo drugam, zanemarjamo majhne stvari vsakdanjega življenja okrog nas.

„Gospod, osramočen in potr moram priznati: Še vedno ne cenim dovolj Tvoje veličine in modrosti. Moram si pustiti reči: v bližini, ob mojih nogah, ležijo čudovite stvari: travna bilka, hrošč, veja, marjetica. Ob vsaki takšni majhni stvari bi lahko meditiral, v njej našel Tvojo veličino in dobroto in Tvoj smisel za lepoto. Jaz pa grem vse prepogosto lahkomišelnost mimo. Potrudil se bom, da bom v bodoče imel oči odprte za Tvoj lepi svet.“

Gospod, vedno znova si moram priznati, si dopovedati: Tudi majhno in neopazno je del Tvoje modrosti in veličine; tudi deževnik in poljska miš, kaplja rose in snežinka, pajkova mreža in drobna cvetlica so znanilci Tvoje ustvarjalne daljnovidnosti; „v vsaki prazni školjki je nekoč tičalo nekaj živega“.

Adalbert Ludwig BALLING

13. aprila je ljubljanski nadškof Franc Rode podelil uršulinkam v imenu Slovenske škofovske konference odličje sv. Cirila in Metoda.

POSLUŠNI SVETEMU DUHU

JANEZ PAVEL II.

V zgodovini odrešenja je življenje vedno prikazano tesno povezano z Božjim Duhom. To je razvidno že ob stvarjenju, nato v zgodovini izvoljenega ljudstva, predvsem pa v vsem Jezusovem življenju, od spočetja „od Svetega Duha“ v telesu Device Marije do vstajenja od mrtvih, ko je Oče po Svetem Duhu Jezusa obudil od mrtvih.

„Jaz sem luč sveta. Kdor hodi za menoj, bo imel luč življenja“, oznanja Kristus. Življenje, ki nam ga daje, imenuje živa voda, in ta živa voda je Sveti Duh. To je razvidno iz njegovega pogovora s Samarijanko in iz njegovih besed o šotorskem prazniku: „Če je kdo žejen, naj pride k meni in naj pije. Kdor vame veruje, bodo iz njegovega osrčja tekla reke žive vode, kakor pravi Sveto pismo: 'To pa je rekel o Duhu, ki naj bi ga prejeli tisti, ki verujejo vanj,'“ opozarja evangelist Janez.

Življenje kristjana, ki je po veri in sakramentih tesno združen s Kristusom, je „življenje v Svetem Duhu“. Sveti Duh, izlit v naša srca, postane namreč v nas in za nas „vrelec vode, ki žubori v večno življenje“. Potrebno je torej, da se pustimo poslušno voditi Duhu, da bi tako postali vedno bolj popolnoma to, kar smo po delovanju

milosti — božji otroci v Kristusu. Na tem načelu temelji krščanska duhovnost, ki je v tem, da sprejememo vse življenje, ki nam ga podarja Sveti Duh.

Tako razumevanje duhovnosti nas varuje pred nesporazumi. Krščanska duhovnost ni v naporu samoizpopolnjevanja, kot da bi človek mogel z lastnimi močmi doseči celostno rast lastne osebe in zveličanje. Samo milost Svetega Duha more ozdraviti človeško srce, ranjeno od greha; človek pa more živeti kot pristni božji otrok le, če ga podpira milost. Krščanska duhovnost ni niti v tem, da bi postali neučlovečeni, breztelesni, kar pomeni brez odgovornega vključevanja v zgodovino. Navzočnost Svetega Duha v naši notranjosti nas namreč nikakor ne spodbuja v nekakšen odtujljiv beg, marveč prešinja in prebujuje vse naše bitje: razum, voljo, čutenje in telesnost, da bi naš „novi človek“ prepojil prostor in čas z novostjo evangelija.

Goreče prosimo Svetega Duha, naj usposobi Cerkev našega časa, da bo zvesto posredovala besedo apostolov: „Kar je bilo od začetka, kar smo slišali, kar smo na svoje oči videli, kar smo zrl in so otipale naše roke, to vam

oznanjamo: Besedo življenja. To življenje se je razodelo in videli smo ga. Pričujemo in oznanjamo vam večno življenje, tisto, ki je bilo pri Očetu in se nam je razodelo. Kar smo torej videli in slišali, oznanjamo tudi vam, da bi bili tudi vi v občestvu z nami, ki smo v občestvu z Očetom in njegovim Sinom Jezusom Kristusom“ (1 Jn 1,1-3).

Sanjalo se mi je, da sem imel intervju z Bogom

„A tako“, mi je rekel Bog, „ti bi me rad intervjuval?“

„Če imaš čas?“ sem odgovoril.

Bog se je nasmehnil: „Moj čas je večnost. Kaj si me hotel vprašati?“

„Kaj te najbolj preseneča pri ljudeh?“

Bog odgovori: „To, da se jim otroštvo zdi dolgočasno. Mudi se jim odrasti, potem pa bi spet radi postali otroci...“

To, da si uničujejo zdravje, da bi prišli do denarja, potem pa zapravljajo denar, da bi prišli do zdravja... To, da zaskrbljeno gledajo v prihodnost in tako pozabljajo na sedanost... To, da živijo, kot da nikoli ne bodo umrli, in potem umrejo, kot da nikoli niso živeli.“

Bog me je prijel za roko. Za nekaj trenutkov sva molčala, potem pa sem ga vprašal: „Kot oče bi želel vedeti, kakšne življenjske nauke naj si tvoji otroci zapomnijo?“

Odgovoril je: „Da se naučijo, da ne moreš nikogar prisiliti, da jih ljubi. Lahko samo sebi dopustijo, da so ljubljene... Da se naučijo, da ni najbolj pomembno to, kar imajo, ampak tisto, kar so v življenju... Da se naučijo, da ni najbolj bogat tisti, ki ima največ, ampak tisti, ki najmanj potrebuje... Da se naučijo, kako je dovolj samo nekaj sekund, da zasekajo globoke rane ljubljene osebi, potem pa so potrebna leta, da te rane ozdravijo... Da se naučijo odpustiti, tako, da sami odpustčajo... Da se naučijo, da ni vedno dovolj, da jim drugi odpustijo. Morajo tudi sami sebi odpustiti...“

In da se naučijo, da sem jaz tukaj vedno.“

Misli, november 2001

DAVIDOV GREH

Odrešenik je začel oznanjati svoj evangelij z besedami: *Spreobrnite se, kajti božje kraljestvo je blizu. Z istimi besedami je tudi njegov Predhodnik začel svoje Božje poslanstvo: Spreobrnite se, je dejal — kajti nebeško kraljestvo je blizu. Tudi sedaj te Gospod graja, če se nočeš spreobrniti. Govori ti, da je nebeško kraljestvo blizu. In ker se to kraljestvo ne javlja, kot on sam pravi, z vidnimi znamenji, doda: Božje kraljestvo je znotraj vas.*

Modro poslušaj Učencove opomine, če nočeš zgubiti časa Odrešenikovega usmiljenja, ki ti ga daje sedaj, dokler traja čas odpuščanja. Ta čas se ti daje, da se spreobrneš in se ne pogubiš. Veš, čemu se moraš ogniti. Če pa si padel, poslušaj, kaj ti pravim: veliko jih je, ki posnemajo Davida v njegovem padcu, ne posnemajo ga pa v njegovem spreobrnjenju. Sveto pismo pripoveduje ta primer ne zato, da bi ti posnemal njegov slab zgled, ampak da mu postaneš podoben v pokori, če si padel. Vendar pazi, da ne padeš.

Padec velikih ljudi ne sme služiti za izgovor, temveč za strah majhnim. Zato se v Svetem pismu omenja ta dogodek, zato je bil napisan in v isti namen služi njega pogosto branje v Cerkvi. Poslušaj ga, da ne boš padel, če si nedolžen; če pa si grešnik, ga premišljaj, da vstaneš. Cerkve greha tega kralja ne prikriva, temveč se ga pogosto spominja. Tudi ti ga napak razumeš, kadar ga slišiš brati, ker iščeš v njem izgovor za svoj greh. Poslušaj ta primer, da bi branil greh, ki ga nameravaš narediti, ne pa kot opozorilo, da ne grešiš. Zato govoriš: „Če je to storil David, zakaj bi tega jaz ne storil?“

To razpoloženje duha je bolj grešno, kajti kdor tako dela, ker je enako storil David, je bolj hudoben kot David, ko je ta greh storil. David ni imel namena posnemati kakšnega greha, kot to delaš ti. Njega je zavedla strast in se ni skrival za kakšnim svetnikom, ko pa ti grešiš, posnemaš zgled svetnika ne zato, da bi posnemal njegovo svetost, temveč njegov padec. Ti ljubiš v Davidu, kar je on na sebi sovražil. Ti se pripravljaj za greh s tem, da iščeš zgleda v Svetem pismu, da bi bolj natančno storil to, kar Bogu ni všeč. Tako ni postopal David, ki je sprejel prerokovo grajo, ni pa uporabil prerokovih besed za nagib svojega greha.

Če si imel nesrečo, da si grešil, glej na resnost rane, ki ti jo je greh prizadel. Toda ne tako, da bi obupal zaradi

Duhovno življenje • JUNIJ 2002

veličine zdravnika. Greh in obup vodita v gotovo smrt. Ne govori: „Ker sem grešil, sem gotovo obsojen na pogubljenje. Bog mi ne bo odpustil, zato je vseeno, če kopičim grehe. Predal se bom užitek življenja; predajal se nečistosti in drugim strastem. Ker je že izgubljeno upanje na večno srečo, hočem uživati vsaj to vidno srečo, ko že ne bom deležen tiste sreče, v katero verujem.“ Če si grešil in si začel pokoro za svoje grehe, pa obupuješ nad svojim zveličanjem, poslušaj Davidove vzdih. Tebi resda ni poslan prerok Natan, poslan pa ti je sam kralj David.

Poslušaj njegove vzdih in vzdihuj z njim. Glej njegove solze in z njegovimi pomešaj še svoje. Poslušaj, kako je bil pograjan in vzemi isto grajo tudi zase. Če nisi postavljaj ovir grehu, tem manj jih smeš postavljati odpuščanju. Delaj pokoro. Ne išči tovarišev v pokori in ne umišljaj si, da jih bo veliko, ki te bodo spremljali v njej. Sedaj je čas usmiljenja in poboljšanja. Lahko delaš pokoro, imaš možnost in potreben čas zanjo. Si razžalil Boga? Čim prej se skesaj. Nisi še končal svojega romanja po zemlji, še ti je na razpolago čas za pokoro. Ne obupuj, kajti to bi bilo večje zlo kot vsako drugo. Raje kliči h Gospodu z Davidom: *Usmili se me Bog po svojem velikem usmiljenju!*

Gospod, ponižno prosim tvojo brezmejno usmiljenje, ker priznavam svojo

neizmerno revščino. Z majhnim usmiljenjem naj se zadovoljijo tisti, ki so grešili iz nevednosti. Meni pa pomagaj s svojim vsemogočnim zdravilom. Težko je moje zlo, toda neskončen je ta, h kateremu se zatekam. Lahko bi obupal nad svojo smrtno rano, če ne bi imel tako dobrega zdravnika. Del tvojega usmiljenja bo zadosti tistim, ki so grešili iz nevednosti; meni pa, ki sem grešil s polnim poznanjem, ni zadosti en del, potrebujem vse tvoje usmiljenje. Umij, Gospod, vedno znova moje grehe, ki sem jih zagrešil s polno vednostjo, ti, ki umivaš tiste, ki so grešili brez vednosti.

Odvрни svoj pogled ne od mene, ampak od mojih grehov in izbriši na meni vsako krivdo. Odvrniti od njih pogled je kot izbrisati jih; gledati jih pa pazljivo, je kot zapisovati jih; kajti *tvoj pogled se upira v hudobne, da izbrišeš njih spomin z zemlje. Mene pa ne vrzi daleč od svojega obraza; tvoj obraz kličem, pa se ga istočasno bojim: ne vzemi od mene svojega Svetega Duha.* Tvoj Duh je v tistem, ki se skesa, in v trenutku, ko se skesam, postanem deležen daru Svetega Duha, kajti zavračam to, kar sem storil.

Vrni mi veselje tvojega zveličanja, ki sem ga imel, a sem ga z grehom zapravljal in daj mi velikega duha. Ko bom dobil odpuščanje, kaj bom storil? *Učil bom hudobne tvojih potov in grešniki se bodo vrnili k tebi.* Ti, Gospod, si tako us-

MATI TEREZIJA IZ KALKUTE

(4)

Prevaja Metka MIZERIT

Lakota po Bogu

Pred časom so naše sestre naletele na človeka v žalostnih okoliščinah. Živel je zaprt sam vase, v skrajnih življenjskih razmerah, brez stika z družbo, ki ga je obdajala. To je bilo v Rimu, kjer tudi delujejo naše sestre. Oprale so mu perilo, počistile njegovo sobo, bolj podobno brlogu kot človeškemu bivališču. Pripravile so mu tudi toplo hrano. K vsemu temu delu je molčal. Ni bil zmožen ene same besede. Sestre so prihajale k njemu dvakrat na dan.

Čez nekaj dni je tisti človek spregovoril: „Sestre, prinesle ste Boga v moje življenje, pripeljite mi še duhovnika.“

Sestre so sporočile njegovo željo duhovniku in ta ga je obiskal. Mož se je spovedal po šestdesetih letih in naslednji dan umrl.

To je nekaj lepega. Ljubezen mladih sester je temu možu prinesla Boga. Dolga leta je pozabil, kaj pomeni božja ljubezen, kaj pomeni, da je človek

miljen, da ne samo navadni spreobrnjeni grešniki ne smejo obupati, temveč tudi najbolj hudobni ne. *Gospod, odpri moje ustnice in moja usta bodo oznanjevala tvojo slavo.* Da, tvojo slavo, ker sem bil ustvarjen od tebe; ker me potem, ko sem grešil, nisi zapustil; ker si me klical h kesanju; ker si mi izbrisal moje grehe, da sem lahko miren.

Ko bi hotel žgalnih daritev, bi ti jih daroval, toda daritve te ne zadovoljijo. Znotraj sebe imam to, kar ti moram darovati. Ne potrebujem iti ven, da bi si poiskal žival za daritev. V sebi imam dar, ki ti ga moram darovati. *Moja daritev je skesan duh, skesanega in ponižnega srca ne zametuješ.* Že ni čas za darovanje bikov, ovac in drugih živali. To ti ni všeč. Sedaj je daritev za greh skesan duh in ponižno srce. Temu sledi slava kot edina daritev pravičnosti. Kajti *blagor tistim, ki prebivajo v tvoji hiši, ker te bodo večno slavili.*

ljubljen. Pozabil je, ker se je njegovo srce zaprlo.

Skromno in preprosto delo mladih sester, polno nežnosti, je bila pot, katere se je poslužil Bog, da je prodrl v življenje tega ubogega človeka. Kar me je pri tem posebno pretreslo, je bilo veličina in dostojanstvo duhovniškega poklica. Možno je potreboval duhovnika, da je dobil stik z Bogom.

Mislim, da je nežnost tista krepost, katere se lahko naučimo od naše Gospe. Vsi, vi in jaz moramo izkoristiti to, kar nam je dal Bog, za kar smo bili ustvarjeni. On nas je ustvaril za velike stvari, da bi ljubili, da bi svojo ljubezen darovali drugim, kakor je to storil On, da bi znali Jezusa ponuditi drugim. Ljudi muči lakota po Bogu, po Jezusu v evharistiji.

Leta 1976 smo na povabilo predsednika prišle v Mehiko in odprle tam svojo hišo. Naše sestre, kakor je navada v našem redu, hodijo sem ter tja brez prestanka in iščejo, kje je položaj najslabši, kje so potrebe največje ter tam začnemo svoje delo. V Mehiki je bila zelo velika revščina, na vseh koncih in krajih. Vsi okraji predmestja, ki so jih obiskale, so bili revni. Kar je najbolj presenetilo naše sestre je bilo dejstvo, da jih nihče ni prosil obleke, hrane ali

zdravil. Vse, kar so jih prosili, je bilo: „Naučite nas božje besede.“ Bila sem presenečena. Tisti ljudje so bili lačni Boga. Niso poznali sester, nikoli jih še niso videli. Na božjo besedo so pomislili takrat, ko so videli, da sestre nosijo v rokah rožni venec.

Kadar smo na cesti, na katerem koli delu sveta, nosimo rožni venec v rokah. Devica Marija je naša moč, naša obramba. Zagotavljam vam, da so naše mlade sestre, v vseh letih, prodrle v najrevnejša naselja; nikoli se jim ni nič zgodilo, nihče se jih ni dotaknil.

Celo v New Yorku, kjer trdijo, da smo v najrevnejših okrajih v mestu, nikoli niso slišale nevljudnih besed. Nikoli jih ni nihče rnil. Vedno so jih sprejeli s spoštovanjem in dostojanstvom, čeprav so bile v zaprtih prostorih ali v porušeni hišah, neprijetnih za bivanje.

Devica Marija nas brani. Ona je naše veselje in me se trudimo, da bi ji bile v veselje. Združene z Njo, posnemamo Njen zgled in prosimo Njenega varstva in tako pridemo v najrevnejše kraje brez strahu, ker je z nami Jezus, ki nas nikoli ne zapusti. Jezus je naša ljubezen, naša moč, vir naše dobrote. Ne zato, da bi vršile velike stvari, pač pa zato, da bi vršile majhna dejanja z veliko ljubeznijo.

Ta velika ljubezen mora biti prisotna najprej v naši družini, pri naših sosedih, na ulici in tam se širi na vse ljudi. Samo tako smo zmožni širiti božjo ljubezen, samo tako smo pripravljeni širiti Kristusovo ljubezen.

Pomen evharistije je razumevajoča ljubezen. Kristus je razumel našo strašno lakoto po Bogu. On je razumel, da smo bili ustvarjeni za ljubezen. Zato se je spremenil v kruh življenja. Rekel je: „Če ne boste jedli mojega mesa in pili moje krvi, ne morete živeti. Ne morete ljubiti, ne morete služiti.“

Kristus nam nudi možnost, da mu dokažemo svojo ljubezen.

On je lačen, ne samo kruha, ampak ljubezni.

On je nag; ne potrebuje samo obleke, ampak razumevajoče ljubezni, človeškega dostojanstva.

On je brezupen; ne potrebuje le strehe nad glavo, išče predvsem iskrene ljubezni, ki jo izražamo drug drugemu.

To je evharistija. To je Jezus, kruh življenja, ki se nam daje v hrano.

Prihodnjič dalje

VNEBOHOD JE UPANJE IN OPOMIN

Jure RODE

Predragi v Gospodu!

Lepo je, da moremo obhajati slovesni praznik Jezusovega vnebohoda prav v tem Mariji posvečenem svetišču. Saj Marijo imenujemo tudi morsko zvezdo, je naša zvezda vodnica na morju življenja, na poti k naši pravi domovini v nebesih, kamor se je vrnil Jezus po opravljenem delu odrešenja, ki mu ga je naročil Bog Oče. Po zgledu Jezusovega vnebohoda in Marijinega vnebovzeta je tudi vsake-mu od nas določen dan našega vnebohoda.

Bodite moje priče do kraja sveta

Da bi apostoli mogli verjeti in verovati v Jezusovo vstajenje od mrtvih, jim je po svojem trpljenju in smrti z mnogimi znamenji in čudeži hotel dokazati, da res živi. Zato je bil tudi večkrat z njimi pri jedi. Hotel jih je popolnoma utrditi v veri v njegovo vstajenje.

Preden se je Jezus poslovil od apostolov in se vrnil k Očetu pa jim je naložil resno in težko poslanstvo: boste moje priče do skrajnih mej sveta. Ali si moremo misliti besede, ki bi bolj odgovarjale našemu begunstvu in izseljenstvu? Ali ni tudi nas Božja previdnost poslala prav na konec sveta, do skrajnih mej južne poloble? Ali nam je Bog hotel rešiti samo življenje ali pa imel s tem voljo, da smo njegove priče na tem skrajnem delu sveta? Priče v dobrih in slabih časih, v letih debelih in suhih krav, v letih napredka in blagostanja in sedaj sredi gospodarske in socialne krize. Ne bodimo kakor možje Galilejci, ki so stali in gledali v nebo. Opirajoč se na Marijino pomoč in priprošnjo obnovimo zavezo in obljubo, da hočemo biti zgovorne Jezusove priče v vsakdanjem življenju, z besedo in zgledom, v zdravju in boleznih, v sreči in nesreči. Tako trdna vera v Jezusovo vstajenje bo tudi nas pripeljala do našega vnebohoda.

Odprto srce in prava modrost

Današnji praznik nas tudi spominja, da je Bog Oče posadil Jezusa na svojo desnico v nebesih. Toda Jezus nas ni pustil sirot, ampak je obljubil in poslal Svetega Duha. Zato nam apostol Pavel v drugem berilu želi, naj nam Bog da duha modrosti in naj razsvetli oči našega srca, da bi vedeli, v kakšno upanje nas je poklical. Za te tri milosti prosimo po Mariji Boga: naj nam da duha prave modrosti, da znamo raločevati Božjo voljo od tega, kar Bogu ni všeč; naj nam da odprto srce, kadar je potrebno videti in po možnosti pomagati bližnjemu v potrebi; in naj nam da tako trdno življenjsko upanje, da ga nam nobena preizkušnja in trpljenje ne bo moglo vzeti. Če si drugače ne moremo pomagati, poslušajmo drug drugega in si skušajmo izkazovati razumevanje.

Pojdite in na novo pokristjanite

Podlaga za takšno upanje in zaupanje so Jezusove besede v današnjem

evangeliju: Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji. Jezus ima vso oblast v nebesih in na zemlji, ker je Bog in ker si jo je zaslužil za ceno svoje smrti na križu. Iz nebes vlada in vodi ves svet skupaj z Očetom in Svetim Duhom. S to isto oblastjo je naročil apostolom in po njih naroča tudi nam: Pojdite in poučujte vse narode. Koliko dela nas čaka spričo novega pokristjanjenja današnjega sveta, kjerkoli živimo, ali tukaj v Argentini ali v Sloveniji ali v kateri drugi državi. Najprej sami poskrbimo, da se vedno globlje učimo poznavanja naše vere, da bomo mogli drugim pomagati do pravega življenja po veri. Sredi zmaterizirane in na novo poganske družbe vzemimo še bolj zares Jezusove besede. Učite jih spolnjevati vse, kar koli sem vam zapovedal. Z ljubeznijo in spoštovanjem do vseh in vsakogar bodimo res zagovorniki in apostoli Jezusovega načrta glede človekovega življenja na zemlji. Neomajno bodimo prepričani, da je bil evangelij proglašen enkrat za vselej in zato Cerkev ne more in ne bo smela nikoli odstopiti od svoje resnice. Kot pomoč, da moremo vztrajati v zvestobi Bogu, nam Jezus obljublja, da bo z nami vse do konca sveta. Spremlja nas s svojo navzočnostjo med nami v presvetem Rešnjem telesu, daje se nam v dušno hrano pri obhajilu, obnavlja svoje prijateljstvo z nami v zakramentu spovedi, posluša nas, kadar molimo,

našemu trpljenju daje odrešenijski smisel, dal nam je svojo mater, Marijo, da nam je priprošnjica in pomočnica.

Zvesti v sreči in nesreči

Zato tudi v sedanjih težkih gospodarskih preizkušnjah trdno zaupajmo v Božjo pomoč po Marijini priprošnji. Od pokristjanjenja do danes niso mogli vzeti katoliške vere našemu narodu turški napadi. Mrzel in mrki protestantizem nas ni odtrgal od Rima. V prejšnjem stoletju niso mogli uničiti vere in Cerkve v Sloveniji ne italijanski fašizem, ne nemški nacizem, ne mednarodni komunizem. Letos se bomo spominjali šestdesetletnice prvih žrtev, ki so padle v Sloveniji po krivdi komunizma. Naslednja leta so tisoči in tisoči z mučeniško smrtjo potrjevali svoje katoliško prepričanje, zvestobo Bogu in Cerkvi. Nad petdeset let je Cerkev vztrajala in preživela vse komunistične nasilje. Režim je propadel, Cerkev pa živi in bo obstala do konca sveta.

Zaupajmo v Marijino pomoč v sedanjih preizkušnjah

V Argentini smo ohranili vero in življenje po veri kljub vsem začetnim težavam in trpljenju izseljenstva. Skozi več kot petdeset let smo vsako leto romali k Mariji v Lujan. Priporočali smo ji vedno znova osebne in skupne

zadeve. Predvsem smo jo prosili, naj nam ohrani vero in zaupanje v Boga. Naj nas spremlja skozi vse leto v našem vsakdanjem življenju. In zato jo tudi sedaj, v vedno hujši gospodarski in družbeni krizi, še bolj goreče prosimo, naj nas ohrani zveste Bogu in naj nam izprosi pri svojem Sinu Jezusu vso potrebno medsebojno ljubezen in velikodušno pripravljenost, da si bomo radi pomagali drug drugemu v duhovnih in materialnih težavah. Zaupajmo v Marijino pomoč v sedanjih preizkušnjah! Amen

NAMENI APOSTOLATA MOLITVE ZA JUNIJ

Sodelovanje med različnimi
verstvi za mir na svetu

Splošni: Da bi voditelji in pripadniki različnih verstev sodelovali v prizadevanju za svetovni mir na osnovi spreobrnitve src in bratskega dialoga.

Misijonski: Da bi si kristjani v moči svojega krsta kar najbolj prizadevali, da bi bili v svojem okolju sol zemlje in luč sveta.

Slovenski: Da bi se prvoobhajanci in birmanci ter njihovi starši in botri zavedali veličine zakramenta, ki ga prejemajo.

TOMAŽ MORE,

državnik in mučenec

22. junij

Za najboljši film leta 1967 je bil razglašen film režiserja Freda Zinnemanna „Človek za vse čase“. Film prepričljivo prikaže osebnost Tomaža Mora, angleškega humanističnega pisatelja, državnika in značajnega moža, ki je bil zvest svojemu kralju, še bolj pa svoji vesti in prav zaradi te zvestobe je postal krščanski mučenec.

Tomaž More je vedra in prikupna svetniška postava. Rodil se je 7. februarja 1477 v Londonu. Oče, ki je bil sodnik, ga je poslal v šole in Tomaž je bil že pri triindvajsetih letih odvetnik, tri leta pozneje pa tudi član parlamenta. Nekaj časa ga je vlekel, da bi postal duhovnik ali redovnik, pa je po treznem premisleku spoznal, da je poklican za družinsko življenje. V srečnem zakonu z Jane Colt je imel štiri otroke: tri hčere in sina. Želel je, da študirajo tudi vse njegove hčere, kar je bilo za tiste čase nekaj nenavadnega. Tako so bili pogovori pri družinski mizi na visoki ravni, tem bolj, ker so v to gostoljubno hišo prihajali pomembni možje tedanjega časa, kot mislec in pisatelj Erazem Rotterdamski, slikar Hans Holbein, škof John Fisher in mnogi drugi. More sam je veliko pisal. Njegova knjiga *Utopija*, v kateri je razgrnil svoje misli o vodstvu države in o politiki, je še danes zelo pomembno delo.

V zasebnem življenju je bil nadvse preprost: vsak dan je hodil k maši in bil je prijatelj revežev. Družina je živela zgledno družinsko življenje. Vsi njeni člani s strežnim osebjem vred so se vsak večer zbirali k skupni molitvi, pri obedu ali pri večerji pa je kateri od otrok vedno prebral odlomek iz Svetega pisma. Tomaž je hitro „napravil kariero“, kot bi rekli danes. Ko je leta 1509 zasedel angleški prestol kralj Henrik VIII., je Tomaž postal njegov tajnik in

Kljub dežju je bila luhanska bazilika tudi letos polna slovenskih romarjev.

Dragi rojaki, romarji!

Dane VREČAR, SDB

Gospod Vrečar je pred popoldansko pridigo v Lujanu pojasnil špansko govorečim romarjem, ki so bili v baziliki pomešani s slovenskimi romarji, da bo govoril slovensko, in sicer s temi besedami:

Mnogi od teh, ki smo danes tukaj, smo iz slovenske skupnosti. Kot taki smo prišli počastiti lujansko Devico in jo prišli tudi prositi, naj reši Argentino. To smo imeli za potrebno in umestno. Dovolite nam, da to svojo prošnjo Materi Božji izrazimo v slovenskem jeziku, ki ga tudi ona dobro razume.

Dragi rojaki, romarji! Napolnili smo tako rekoč lujansko baziliko. Marija, brezmadežno spočeta, nas je vesela, da smo priromali tudi letos. Všeč so ji naše šmarnične pesmi, ko jih iz srca zapojemo z vso zgodovinsko pezo nje v čast. Ljubeznivo poslušna naše prošnje, da bo prav vse uslišala. Že vnaprej pa sluti, da jo bomo letos prosili posebno velike milosti. Kot sicer, za pomoč v naših vsakdanjih skrbih za kruh, zdravje, mir in delo, hočemo ji pa poleg teh prošenj položiti v njene materinske roke celotno našo argentinsko prihodnost. Ne zato, ker bi se hoteli izogniti lastnemu naporu za ustvaritev lepše prihodnosti, ampak predvsem zato, ker čutimo, da imamo njo, ki je naša mogočna mati in nam hoče pomagati. Z otroškim zaupanjem stegnimo proseče roke k njej, da nas

ujame, predno se razbijemo ob kamnitem dnu, kajti padamo skupaj z vso Argentino v prostem padu. Naša bogata, velika, lepa, nova domovina, v katero smo se nekoč vselili, nam postaja dežela, iz katere se mnogi izseljujejo, čeprav vemo, da nas nikjer ne čakajo. Spremenila se je v domovino, ki skoraj nima ne svojega denarja, ne svoje prave suverenosti in je v nevarnosti, da izgubi celo svojo lastno zemljo. Splošen polom in neuspeh kljub programom, ki so si sledili, da bi prišli iz krize. Po priprošnji Marije Pomagaj nam ostaja samo še upanje v Božjo pomoč. V tem zaupanju pa vemo, da je sigurna rešitev, ker upanje temelji na aktivni veri v Boga—rešitelja, na njegovi besedi, ki nam zagotavlja zvestobo z obljubo rešitve. Tuni prostora za kakšen ponudbeni tehnični optimizem. Optimistična sigurnost je v bibličnih prototipih, ki nam razodevajo, kako Bog rešuje ljudstvo v nevarnostih.

Omenimo samo enega. Ali niso Jeremijeve žalostinke iz leta 586 pred Kr. in njegov jok podoben našemu obupajočemu vpitju na pomoč? „O vi vsi, ki mimo greste po potu, pogledjte in vidite, je li katera bolečina kakor moja bolečina?... Zbegani so moji otroci... Glej,

Gospod, kako sem v stiski! Notranjost mi kipi, krčevito se mi stiska srce... Ni več postave... Gine otrok in dojenec po mestnih trgih... Svojim materam govoré: 'Kje je kruh...?' Umirajo jim v naročju... Po cestah ležita na tleh deček in starec... Naredil je iz mene podrtino...“ (Jer — Žalostinke)

Zaradi izgnanstva je bil Izrael skoraj na tem, da izgubi svojo mesijansko identiteto. Zaradi pregnanstva je nastal dvom, če Jahvé sploh še misli na izpolnitev svoje obljube.

„Zakaj nas hočeš za vedno pozabiti?“ (Jer)

„Obrni nas, Gospod, k sebi, in se spreobrnemo!“ (Jer) In ko je Gospod že na tem, da jih obrne k sebi, proti koncu izgnanstva prerok Izaija poziva k zaupanju v Boga:

„Glejte, vsemogočni Gospod prihaja... Tolažite, tolažite moje ljudstvo!“ (Iz)

„Nedoumljiva je njegova razsodnost. Trudnemu daje moči, onemoglega obilo krepča.“ (Iz)

„Jaz, Gospod, jih uslišim, jaz, Izraelov Bog, jih ne zapustim.“ (Iz — Knjiga tolažbe)

Oznanilo upanja

V tej smeri se odkriva rodovitnost krize. Bog odrešuje z nesrečo in trpljenjem. Paradoks odrešenja. Izrael odkrije nov lik Mesije, utrdi vero v edinega Boga Jahveta. Odkod to? Odtod, ker obstaja gotovost bližnje Boga-rešitelja, Boga sejalcia dobre pšenice kljub sovražnikovi ljuljki. Dobro vemo, da rešitev ne zavisi samo od nas. Skoraj nič. Upanje ne prepreči poloma, odkrije pa lahko pozabljenost, izgubljenost identiteto. Imperiji, politični programi so strukture, ki padajo, upanje pa jih presega. Naravna nas v zavest, da smo grešili posebno z znanim nacionalnim argentinskim grehom opustitve: „Yo argentino, no me toca, yo no me meto...“

„Obrni nas, Gospod, k sebi, in se spreobrnemo.“ (Jer)

Je rešitev, ki temelji na upanju in veri

Je odgovornost, je resnica, pravičnost, solidarnost, protest, politika, ki presega binom: uničiti-zgraditi. V tej smeri naši škofje zahtevajo dialog v miru in brez nasilja. Zahtevajo odstranitev privilegijev, iskreno odgovornost na

svetovalec. Henrik VIII. je bil sprva odličen vladar. Poročen je bil s špansko princeso Katarino Aragonsko, ki pa mu ni rodila prestolonaslednika. Ko se je kralj zaljubil v dvorno damo Ano Boleyn, je hotel doseči, da bi papež njegov zakon razglasil za neveljaven. Prijatelja Tomaža je postavil za kanclerja — drugega moža v državi, upajoč, da mu bo pomagal uresničiti njegove načrte. Toda Tomaž se je raje odpovedal visoki službi, kakor da bi ustregel kralju. Kralju naklonjeni nadškof Cramner je leta 1533 razglasil Henrikov zakon za neveljaven in Ana Boleyn je postala kraljica. Papež pa veljavnosti tega zakona ni priznal in je kralja izobčil iz

Cerkve. Henrikov odgovor je bil, da se je razglasil za edinega poglavarja Cerkve na Angleškem in s tem ustanovil ločeno anglikansko Cerkv.

Ljudje so morali priseči zvestobo kralju kot vrhovnemu cerkvenemu voditelju. Tomaž ni hotel priseči, ker je bilo to proti njegovi vesti. Več kot leto dni je bil zaprt v ječi Tower, a se ni omehčal. Obsodili so ga na smrt kot veleizdajalca in 6. julija 1535 je bil obglavljen. Skupaj s prijateljem, kardinalom Janezom Fisherjem, ki je umrl kot mučenec malo pred njim, 22. junija 1535, je bil leta 1935 razglašen za svetnika. Oba godujeta skupaj 22. junija.

Čudeži v Lurdu, znamenja božje nežnosti

*Patrick Theiller v Lurdu sprejema pričevanja o čudežnih ozdravljenjih
in preverja njihovo pristnost*

Dr. Patrick Theiller je že enajsti zdravnik po vrsti, ki je v Lurdu odgovoren za Zdravstveni urad (Bureau médical), ustanovljen leta 1883. Njegova naloga je sprejemati izjave o ozdravljenjih, preveriti njihovo pristnost — zagotoviti, da je ozdravljenje resnično, in zbrati medicinske dokumente pred ozdravljenjem in po njem. Zatem se začne dolga preiskava, ki se konča s sklepom mednarodnega zdravstvenega odbora, ki ga sestavlja dvajset zdravnikov strokovnjakov iz različnih držav. Ko se izrečejo, da je „ozdravljenje nerazložljivo“, je znanost opravila svoje. Priznanje čudeža je pristojnost Cerkev oz. škofa ozdravljene osebe, ki se opira na znanstveno raziskavo ter na molitev in vero, ki daje smisel neobičajni ozdravitvi. Dr. Theiller v pogovoru za francosko revijo Famille Chrétienne odštira svoje delo in svoj pogled na čudež. Čudežev je več kot si mislimo, če jih hočemo videti, pravi in občuduje božje delo.

Ali je še vedno toliko telesnih ozdravljenj v Lurdu?

Ne. Nič hudega! To pomeni, da je

medicina napredovala. Bog deluje tudi in naprej po medicini ... Toda drevo telesnih ozdravljenj ne sme skrivati drevesa drugih ozdravljenj, manj vidnih, toda prav tako številnih, ki so notranje ali duhovne vrste. In so prav tako resnična kot ozdravljenje pljuč, jeter, srca ... To vem tudi zato, ker že tri leta spremljam romarje, ki jim življenje pretrese, četudi niso čudežno ozdravljeni, druge vrste ozdravljenj.

Pravite, da je zelo veliko ozdravljenj.

Okoli trideset ozdravljenih leta 2000; približno petdeset leta 2001. Primer? Avgusta mi je neka gospa prišla povedat, kaj se ji je zgodilo med romanjem prejšnji mesec. Ta petdesetletna gospa je pri tridesetih letih zbolela za misično boleznijo na veliko presenečenje zdravnikov, ki niso našli razloga za to. Zelo težko je hodila, sploh pa ji je bilo težko prestopiti že najmanjšo stopnico. Vedno jo je moral nekdo spremljati.

Nekega večera je duhovnik med čiščenjem Najsvetejšega predlagal bolnikom, naj k oltarju prinesejo svečko. „Čuti-

la sem, naj grem, imela sem mravljinco v nogah, vendar nisem mogla“, mi je rekla. „Ko sem videla duhovnika, kako se bliža monštranci, da bi jo pospravil, sem si rekla: Saj je čisto preprosto. Vstala sem s pomočjo sosedu in šla proti oltarju. Brez pomoči sem prestopila tri stopnice in nesla svečko. Od takrat nimam več te bolezni; mož pravi, da sem večja za deset centimetrov, sama pa čutim, da sem se duhovno in telesno 'raztegnila'.“

Žena je za trenutek pomolčala, zatem pa dodala: „Veste, kaj je s to skrivnostno mišično boleznijo? Prišla je, ko sem pričakovala hčer, deset let po splavu, ki sem ga prestala v Angliji pri dvajsetih letih.“ Ta zgodba dobro ponazarja, da ni dima brez ognja in da ni čudeža brez spreobrnjenja.

Kaj boste storili s tem ozdravljenjem?

Nič. Lambertinijeva merila za to, da je ozdravljenje priznано za čudežno, zahtevajo, da je nenadno, popolnoma in dokončno, da je bolezen dobro znana, organska in huda.

To pojasni, zakaj je bilo v sto dvajsetih letih v Lurdu za čudežna priznana samo šestinšestdeset ozdravljenj, čeprav obstaja približno sedem tisoč pričevanj, med katerimi je dva tisoč dvesto velikih ozdravljenj. Torej manj kot odstotek priznanih ... To tudi pove, da psihosomatska ozdravljenja ne bodo nikoli priznana za čudeže. Nič hudega.

„Čudež“ je le izjemno ozdravljenje, ki ga medicina ne more razložiti. Čudeži so vrh ledene gore. Tu so, da bi nam pokazali na druge čudeže, ki so tako zaupni, da jih ni mogoče javno sporočiti, vendar močno spremenijo življenje tistega, ki se mu je to zgodilo, in vodijo v ozdravljenje srca.

Ali zmanjšanje števila telesnih ozdravljenj pomeni, da Bog manj deluje? Ali pa, da je vera manj živa?

Morda ... Težko je vedeti ... So obdobja, ko je Cerkev bolj ali pa manj naklonjena razglasitvi čudežev. V zadnjih tridesetih letih so bila razglašena le tri čudežna ozdravljenja.

Res je tudi, da vzbuja strah medijsko poročanje. Večina ozdravljenih ljudi si ne upa pričevati. Živeti z oznako „lurški čudežnik“ ni ravno darilo!

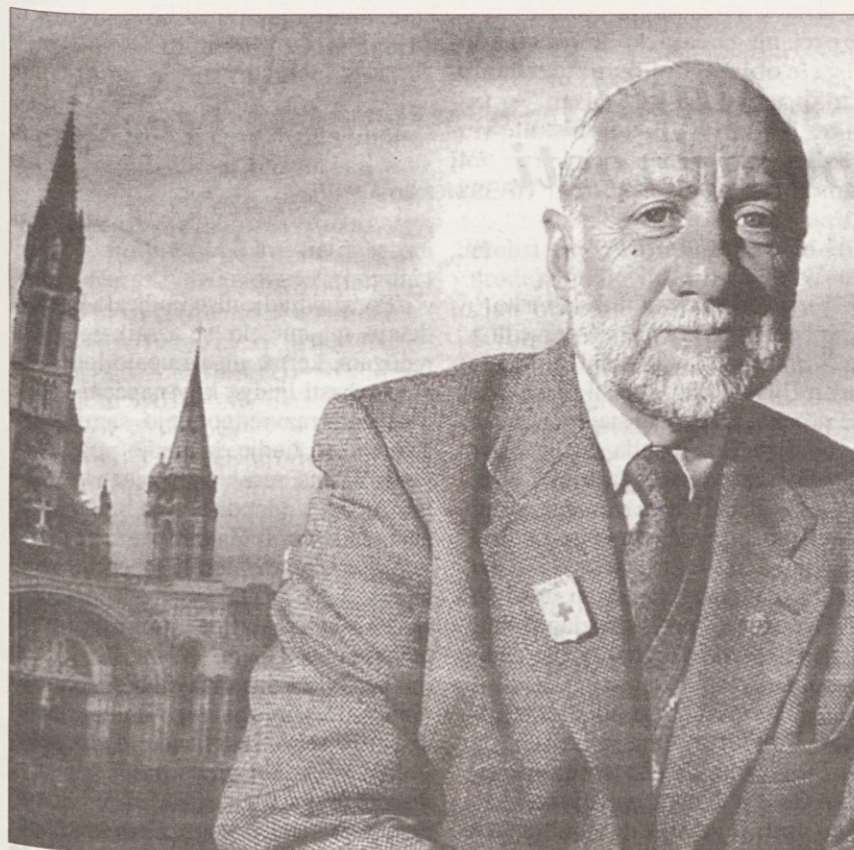
Pa tudi gledanje Cerkev na čudež se je razvijalo. V začetku 20. stoletja je čudežno ozdravljenje služilo dokazu božjega bivanja. Danes vidimo v njem bolj zastonjsko znamenje nežnosti Boga, ki deluje v našem življenju.

delovnih mestih, zgraditev nove politične strukture, kjer bo navzoča angažiranost, sodelovanje in solidarnost. Treba je najti nacionalni program za blagor skupnosti. In ves ta napor je treba izročiti v Marijine roke v tem njenem svetišču v Lujanu. Škofje so to že naredili. Predno odidemo od tukaj, moramo to sprejeti tudi mi kot našo dolžnost. Marija, naša mati in pomočnica to od nas pričakuje. Tudi naša mala skupnost je delček celotne Argentine.

Marija je za Bogom največ pripomogla, da je njen Sin postal Odrašenik sveta. Tako tudi njej največ dolgujemo, da njen drugi sin, ljubljeni učenec, rojen pod križem, pripomore k rešitvi Argentine. Ta drugi sin pa naj bi bil vsak izmed nas. In tako, kot je Marija gojila v Jezusu vero, upanje in ljubezen, mu šepetala na uho evan-

gelske vrednote, mu odpirala srce za sprejem Svetega Duha, tako dela danes s svojimi otroki, z nami, v prid Argentine.

Odkod ta sigurnost? Zaradi njene bližine! Ona ne bo nikdar nehala biti navzoča med nami. Sam Jezus ji je naročil, naj ima vedno pripravljene svoje materinske roke, da nas ujame, predno se razbijemo ob trdem dnu. Verujemo, da nas je že sprejela v svoje naročje, nas že rešuje, nas že gleda z očmi, polnimi sočutja in bolečega začudenja zaradi naše krize. Ne bo nas zapustila. Bolj kot kdajkoli načrtuje čudež tukaj v Lujanu, in tako velikega, da bo z njim rešila Argentino, z njo vred pa tudi našo drago malo slovensko skupnost. Z globokim doživljanjem današnjega gesla, ki je, „Zaupajmo v Marijino pomoč!“, začnimo procesijo njej v čast in priprošnjo! Amen.

Ali je to vaše prepričanje?

Da. Bog vstopi v naše življenje, da bi nam dal znamenje. Vsa sredstva uporabi, da bi se nam razodel. Kot pravim v svoji knjigi: „Bog je tako žejen naše ljubezni, da skuša vzbuditi našo pozornost s tem, da napravi čudež.“

Kako lahko rečemo, da čudežnih ozdravljenj ni povzročila kakšna magična moč?

Res je, da danes ljudje uporabljajo magijo ter kličejo okultne sile bolj kot kdaj koli. Res je tudi, da so naravni darovi in da je človeška psiha zelo zmožna in lahko učinkuje na telo, da ni lahko prepoznati meje moči misli, sugestije, hipnoze ... in vseh zločestih sil ozdravljenja, ki razsajajo.

Zato je zelo potrebno zdravstveno in duhovno razločevanje in je Cerkev tako previdna. Dejstvo, da je bil nekdo ozdravljen, je vedno treba povezati s pomenom, ki se mu pripisuje: treba je hkrati pogledati „nenormalno“ dejstvo ozdravljenja samega in pomen za ozdravljenca.

Kakšen pomen?

V njegovem življenju je „pred“ in „po-tem“. Celo petdeset let zatem. Lani maja sem prejel elektronsko pošto od Avstralije, stare kakih petdeset let. Naslovljena je

bila z „moja izkušnja“. Pismo se je začelo s „Pozdravljeni, gospod doktor“. Ta ženska mi je povedala svojo zgodbo. Takole jo povzamem: „Nisem katoličanka. V Lurd sem prišla pred trinajstimi leti. Zakaj? Mož je Francoz in sva obiskala Francijo. Nisva mogla imeti otrok. Vse sva poskusila. Zdravniki so nama rekli: 'Ostane le še umetna oploditev.' Odklonila sva.

Odšla sva na pot v Francijo. Tam sem, ne vem zakaj, hotela iti v Lurd. Šla sem v globel, pila vodo, prižgala svečko, molila za brata, ki je umiral za rakom. Bilo je decembra, zeblo je, nikogar ni bilo, vladal je mir. Vrnila sva se v Avstralijo. Odkrila sem, da sem noseča. Domači so rekli: 'To je francosko vino!' Zdravniki niso razumeli in so rekli: 'Gre za vprašanje vere ...' Sama vem, da je to dar iz nebes. Sanjam o tem, da bi se skupaj z dvema otrokoma vrnila v Lurd, da bi se zahvalila.“

Kdo je bil vaša prva „stranka“?

Zdravstveni delavec iz francoskega mesta Angoulême, Jean-Pierre Bély, ki je ozdravel od multiple skleroze med rožnovenskim romanjem leta 1987. Imel sem veliko srečo, saj je bil to zgleden primer. Njegovo dokumentacijo so „zamrzili“ za več let, ker o njej ni bilo soglasja. Škof Perrier ga je znova potegnil na plan.

Ozdravljenje je bilo priznано kot čudežno 11. februarja 1999.

V Bélyjevem pričevanju me je prepračalo to, da je dejal: „Ozdravel sem v srcu, zatem v telesu. Med bolniškom maziljenjem dopoldne sem prejel takšen notranji mir, da od njega živim še trinajst let zatem. Popoldne sem začutil močan občutek mraza, zatem val blage, močne in preplavljajoče topline ... Imel sem vtis, da se je ta sila razširila v vsako mojo celico. Vedel sem, da sem ozdravljen, še preden sem se mogel premakniti.“

Zatem je opazil, da lahko premika roke, čuti dotik na koži in hodi. Čudežno ozdravljenje je predvsem ozdravljenje srca, ki se lahko v nekaterih primerih, kot je Bélyjev, razvije v vsem biološkem in psihološkem bitju. Jezus namreč noče le ozdraviti vseh ljudi: hoče ozdraviti celega človeka.

Ali čudež predpostavlja vero?

Ne za to, da se zgodi, saj so bili pogosto ozdravljeni ljudje, zelo oddaljeni od vere in Cerkve. Toda to, da priznamo ozdravljenje, predpostavlja določeno vero. Blaise Pascal je dejal: „V čudežu je dovolj jasnosti za tiste, ki hočejo verovati, in dovolj nejasnosti za tiste, ki nočejo!“

Če padete iz petega nadstropja na pločnik in vstanete živi, brez zloma, lahko na to gledate kot na veliko srečo, nenevadno naključje ali pa čudež. Ko se uresniči nemogoče, govorimo o čudežu. Toda kdo lahko reče, da se je zgodil čudež? Samo tisti, ki ga je prejel. Vse je odvisno od tistega in tega, kaj ali Koga ima za izvor te „sreče“.

In pri tem moram stopiti na versko področje. Gre za opredelitev čudeža samo. Ta ni nekaj čarovnega, znanstveno določenega. Pri čudežu se ne uresniči nemogoče, marveč gre za priznanje, da je dogodek povezan z Bogom, ki hoče človeku dobro.

Če je za to, da vidimo, treba verovati, ali lahko potem vidimo, ne da bi verovali?

Bog nikoli ne sili. Čudež je predlagan naši svobodi. To je zgodba Alexisa Carrela in Lolaja na prehodu z 19. v 20. stoletje. Ta agnostika sta bila priči čudeža v Lurdu. Prvi se je spreobrnul, drugi se ni.

Nihče ni primoran verovati v čudeže v Lurdu. Vendar se je treba izogniti nekaterim nevarnostim. Zakrknjen racionalizem išče napako, saj v neobičajnem pojavu zanesljivo kakšna je! V nekem trenutku sklepajoči razum zadene ob skrivnosti in se lahko ustavi tam.

Po drugi strani pa lahko tudi mislimo,

da razuma ne potrebujemo, in sprejmemo vsa ozdravljenja, o katerih je govor. V tem primeru pademo v še večje tveganje, saj v vsem vidimo nekaj čudežnega, ne da bi preverjali.

Ali je treba razvijati merila za priznavanje ozdravljenja?

S tem se ukvarjamo. Takoj ko bi nekdo prišel pričevati o ozdravljenju, bi bila potrebna medicinska in duhovna raziskava ob enem. Cerkev naj bi se vključila na samem začetku, namesto da zadevo prepusti v roke zdravnikom — na škodo duhovnega spremljanja. Tako bi prišli do prve stopnje priznanja resničnih ozdravljenj, ki pa niso nujno izredna in za katere ne bi bilo treba iti do kanoničnega priznanja.

Ta prva hitra stopnja priznanja bi omogočila pričevanje za druge, saj mora biti to eden izmed sadov ozdravljenja — zahvaljevanje in pričevanje. Nikoli nismo ozdravljeni zaradi sebe. Vendar mi veliko ljudi reče: „Vam povem svojo zgodbo, vendar molčite o tem.“ Rečem jim: „Če to ohranite zase, je to izgubljen dar. Če ga boste delili v Cerkvi, slavili Gospoda in se mu zahvaljevali, boste odprli pot božjemu delovanju za vse.“

Zakaj so nekateri ozdravljeni, drugi pa ne?

To je skrivnost. Vprašanje vznemirja veliko ozdravljenih, ki jih poznam: „Zakaj jaz? Ne zaslužim si bolj kot kdo drug ...“ Pri ozdravljenih lahko obstaja celo občutek krivde. Vsi vedo, da ozdravljenje ni povezano z njihovimi zaslugami ali krepostmi, marveč je sad vere in ljubezni, ki ju srečujemo v Lurdu. Je sad čudovite skrivnosti občestva svetnikov.

Sem prihaja reka romarjev, ki so zapustili dom, da bi prišli v ta oddaljeni kraj in molili; tu je križ vseh teh bolnikov; prostovoljci jim s srcem priskočijo na pomoč. To je trpeče, a čudovito telo, telo ubogih, telo Kristusa, tistega, ki ozdravlja. V Lurdu Jezus ozdravlja po Mariji.

Pišete, da bo 21. stoletje stoletje čudež. Kaj mislite s tem?

Otopeli smo, videli smo vse, vse mogoče in nepredstavljive „čudeže“. Kaj nas torej danes premakne, nam daje rast? Preizkušnje. Smrt, nesreča, bolezen ... Poglejte Američane in njihovo molitev po 11. septembru. Škoda je, da nam mora na glavo pasti opeka, da se ozremo k Bogu! Vendar nebesa ne nehajo „padati na nas“ in vzbujati znamenja ljubeče božje navzočnosti ob nas, vendar smo prepro-

Angel ponižnosti

Anselm GRÜN

Germani so *humilitas*, latinsko besedo za ponižnost, prevedli z *diomuoti*, kar pomeni toliko kakor ustrežljiv ali uslužen, biti služabnik, tekač za nekoga. Zanje obstaja ponižnost v pogumu, da služimo, da služimo življenju, da se zavzemamo za druge, da tečemo za druge. Iz tega pomena zveni pripravljenost, da obrnemo pogled od samega sebe in svojih potreb, da se osvobodimo samega sebe, da bi se lahko zavzeli za druge. Toda s to razlago biblični pojem *humilitas* ni zadet v vsej svoji polnosti, temveč pač samo neki vidik.

Humilitas prihaja od *humusa*, zemlje, tal. *Humilitas* pomeni pogum, da sprejmem svojo lastno zemeljskost, pogum, da se pobotamo s svojo resnico, da smo vzeti iz zemlje, da smo ljudje z mesom in krvjo, z nagoni in prav vitalnimi potrebami. Človek, ki nima tega poguma, da pogleda svojo lastno resnico, je slep.

Ponižnost kot pogum za lastno resnico je za menihe znamenje prave duhovnosti. Kogar je duhovna pot naredila nadutega, kdor se povišuje nad drugimi, ki jim vladajo njihove muhe in nagoni, ta se še ni srečal s svojo lastno resnico.

gosto „odsotni naročniki“.

Mislím, da Bog bolj kot kdaj koli danes „mora“ delati čudeže — take, ki vzbujajo pristno čudenje, da bi se tako pokazal ljudem.

Kako naj sprejemamo njegove čudeže?

Tako, da ga slavimo! Zahvaljevanje odpira srce navzočnosti Svetega Duha v nas in v svetu. Kličite ga s srcem, polnim vere, in zagotavljam vam, da boste videli čudeže.

Sprejmimo duha otroštva in ne prizadevajte si, da bi za vsako ceno vse razložili. Če se hočete popolnoma zavarovati — proti vsem tveganjem, če računate le na lastne sile, ne boste ničesar videli. Zato tudi naš svet ne vidi več čudežev.

Ponižni ljudje niso ljudje, ki se sami delajo majhne, ki se izmikajo vsem nalogam, ker se jih ne upajo lotiti. To niso grbasti ljudje, ki v napačni klečplaznosti razvrednotujejo sami sebe. Temveč so ljudje, ki imajo pogum za svojo lastno resnico in zato skromno nastopajo. Vedo, da so vsa brezna tega sveta tudi v njih. Zato nikogar ne obsvojajo. Ker so se sklonili k zemlji svoje resnice, lahko postanejo angeli ponižnosti, ki dajejo oporo upognjenim in neuspešnim ljudem.

Humilitas ima opraviti tudi s humorjem. Ponižni ima humor. Lahko se smeji samemu sebi. Ima razdaljo do sebe. Lahko spokojno gleda nase, ker si je dovolil biti takšen, kakršen je, človek zemlje in človek nebes, človek z napakami in slabostmi in hkrati prikupen in dragocen.

Zelim ti, da ti angel ponižnosti podari pogum, da se sprejmeš in ljubiš v svoji zemeljskosti in človeškosti. Potem bo od tebe prihajalo upanje in zaupanje na vse, ki jih boš srečal. Angel ponižnosti bo okoli tebe ustvaril prostor, v katerem bodo ljudje našli pogum, da sestopijo v svojo resničnost, da bi se prav na ta način povzpeli k pravemu življenju.

Čudež je najprej stanje duha, odprtost srca.

Katero je vaše najljubše ozdravljenje?

Zadnje! Vsa so tako lepa, da ne morem odgovoriti drugače. Zadnje je pričevanje neke ženske ob koncu mojega predavanja: „Sem Judinja, medicinska sestra, sploh ne katoličanka, celo prostozidarka sem bila. Ko je sin pred desetimi leti po nesreči pri judu pristal na vozičku, sem šla v Lurd in rekla Mariji: 'Če boš ozdravila sina, bom za tri mesece šla k materi Tereziji.' Ko sem se vrnila domov, mi je prišel odpret vrata sin. Še isti dan sem odšla k materi Tereziji ...“

Luc Adrian (Famille Chrétiénne),
prevedel M.P. za Družino

Bazilika najsvetejšega Zakramenta

Metka MIZERIT

Ko so pred več kot petdesetimi leti prihajali slovenski begunci v Argentino, so jih nastanili v „Emigrant Hotelu“ v Retiru. Danes si lahko samo predstavljamo, kako negotovi so bili njihovi koraki v mestnem vrvežu. Njihova prva pot v milijonskem mestu je bila v cerkev najsvetejšega Zakramenta. Mislim si, da jih je, vajene ubožnih taboriščnih kapel, prevzela lepota te božje hiše. Tu so se zahvalili za srečno vožnjo preko Atlantika in prosili Boga za varstvo, delo, stanovanje in blagoslov na novi zemlji ter morda potočili solze do-motožja. Vse to sem premišljevala, ko sem hitela mimo gosposke Floride do ulice San Martín, kjer stoji bazilika, ki je biser sakralne arhitekture in gotovo ena najlepših cerkva v Buenos Airesu.

Denar za zidavo je darovala gospa Mercedes Castellanos de Anchorena. Načrte za baziliko sta naredila francoska arhitekta Coulomb in Chauvet. Medtem, ko so jo zidali, so izvedli razne spremembe pod vodstvom salezijanskega duhovnika in arhitekta Vespignania, ki je zgradil več važnih cerkva v Argentini, med njimi cerkev Marije Pomočnice kristjanov v Almagro.

Vogelni kamen so blagoslovili 25. marca 1908. Cerkev so sezidali v osmih letih; posvetili so jo 15. julija leta 1916. Sveti oče Benedikt XI. jo je istega leta povišal v manjšo baziliko.

Zgrajena je v novogotskem romanskem slogu. Ima pet stolpov, tri ob pročelju, srednji je visok 50 metrov in dva na absidi. Nad vhodom je kip iz belega marmorja, ki predstavlja sv. Petra Julijana Eymarda, ustanovitelja reda svetega Zakramenta. Visoko dviga monštranco z Najsvetejšim, kakor da bi pozival mesto, naj počasti Jezusa v zakramentu ljubezni. Ob njem klečita dva angela.

Granitne stopnice vodijo v notranjost bazilike, ki je triladijski prostor. Ko vstopiš, te objame lepota barv, skladnost oblik in vzvišenost svetišča. Samo na kolenih dojameš svetost kraja, kjer je ves čas izpostavljen Jezus v najsvetejšem Zakramentu. Mogočni

stebri podpirajo baziliko in ločijo srednjo ladjo od stranskih. Čudovit glavni oltar iz belega marmorja krasijo stebrički iz oniksa, beneških mozaikov ter medenine. Nad tabernakeljem je šest stebričkov iz sibske malahite smaragdno zelene barve. Ti nosijo baldahin, pod katerim je monštranca, ki je visoka 3,20 metra. Je umetnina, narejena v zlatarski hiši Poussielgue v Parizu in je dobila na mednarodni razstavi nagrado Hors Concours. Obdajajo jo štirje angeli iz kararskega marmorja. Na vrhu monštrance je križ, ob podstavku pa klečita Devica Marija in sveti Jožef.

Po obeh stranskih ladjah so lesene spovednice, nad njimi pa visoke galerije. Na koncu sta, pod bizantinskim obokom, ki ga podpirajo stebri, dva

krasna oltarja iz belega kararskega marmorja. Na levem je kip Device Marije, na desnem pa sv. Jožefa. Vse je izdelal rimski kipar Galli.

Spovednice, prižnica in vhodna vrata so umetniško rezbarsko delo. Naredili so jih flamski rezbarji v Belgiji. Oboki galerij so obloženi z beneškimi mozaiki. Okrasni ornamenti predstavljajo češčenje presvete Evharistije.

Okna zapirajo čudoviti vitraji, ki napolnijo zgornji prostor z večbarvno svetlobo. Zgovorno prikazujejo skrivnost evharistije ali pa svetnike in njihovo doživetje Najsvetejšega.

Tlaso beneški mozaik s cvetličnimi vzorci. Ko se ozremo proti izhodu, vidimo kor in velike orgle. Naredili so jih v Parizu v hiši Martin Cavalle — Coll leta 1912 in so bile dolgo časa najboljši tovrstni instrument v Južni Ameriki.

V cerkvi hranijo relikvij iz pozlačenega bakra. V njem so pisma in kosti desne roke blaženega Eymarda, ustanovitelja reda najsvetejšega Zakramenta. Baziliko upravljajo duhovniki te redovne skupnosti.

Pod baziliko je triladijska kriptna z loki, ki jih podpirajo močni oboki in stebri. Vhod v kriptno je bil zaprt, zato je nisem videla. V kripti so pokopani cerkveni dostojanstveniki, med njimi msgr. nadškof kardinal Copello. Bil je velik dobrotnik Slovencev. Gostoljubno je sprejel begunske duhovnike in vse vernike in jim tudi pravno omogočil, da so organizirali slovensko dušno pastirstvo.

Še majhna zanimivost. Bazilikastoji v bogatem predelu Buenos Airesa. Tu se poročajo mladi pari iz patricijskih družin.

Še enkrat sem se vrnila v cerkev, kjer so gospe molile sveto uro. „O Jezus, moj Zveličar, zahvaljujem se ti za tvoj najsvetejši Zakrament, za tvoje trpljenje, za tvojo neskončno ljubezen, ki te sili, da bivaš med nami.“

Ko sem pokleknila v klop, sem se ganjena spomnila na ata. Tudi on je pred več kot petdesetimi leti tukaj klečal in molil. Priporočila sem Jezusu vse naše težave in odšla iz bazilike.

REVOLUCIJA

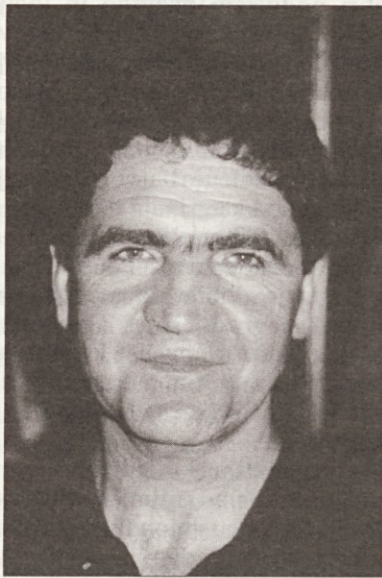
Za zgodovinsko resnico in mir v Sloveniji

Janez JUHANT

Lambert Ehrlich je že leta 1924 — torej pred osemdesetimi leti — ob natančni študiji ruskega boljševizma zapisal o delovanju komunistične tajne službe Čeka, da je bila njena naloga, da ukroti vse elemente, ki se protivijo triumfu komunizma, ne da bi ji bilo treba biti izbirčen glede sredstev in metod. Njeno delo je obsegalo iztrebljanje v masah brez nadaljnega sodnega postopanja, načelno iztrebljanje celih slojev, masakri duhovnikov, profesorjev, zdravnikov itd. Samo v štirih letih po revoluciji je padlo skoraj dva milijona žrtev, sledili so naslednji milijoni nedolžnih žrtev v Sovjetski zvezi in po svetu in pri nas. Revolucionarni plaz pa, ki se je usul, je drvel in ponekod drvi še danes dalje, ker ni več poti nazaj, „kajti množica njihovih somišljenikov, ki živijo kot paraziti od komunizma, stoji za njimi in jih neusmiljeno biča, da delajo tako naprej“, kot pravi Ehrlich.

Doživeli smo zgodovinski dan v desetletni slovenski državi, kljub temu da tega dne niso mediji napihili kot uspeha naših nogometašev, ko se je novinarjem zareklo, da je to kar največji dan po osamosvojitvi. Dan, ko je bilo po naši vednosti s strani te vlade prvikrat rečeno, da smo imeli revolucijo, ne bo šel s takim pompom v zgodovino, kot je šel dan nogometne zmage. Ta dan nogometne zmage, da ne bo nesporazuma, tako nogometašem kot vesoljni Sloveniji zelo privoščimo, saj so v ta namen naročili celo mašo, kar bi bilo vredno in potrebno posebnega komentarja.

Uradna izjava naše vlade, da bo treba napraviti spomenik, posvečen žrtvam vojne in revolucije, je torej pomemben korak na poti k uradnemu priznanju resničnosti revolucionarnega obdobja in tako uradni potrditvi strahotnih posledic komunističnega terorja. Beseda revolucija pomeni nasilni politični prevrat. Revolucija za razliko od demokratičnih nenasilnih sprememb uvaža novo stanje z nasilnimi sredstvi: morijo, požiganjem, ropanjem, „ne da bi izbirali sredstva in metode“, vse je dovoljeno. V tem smislu je 29. marca leta 1942 Kardelj med drugim napisal Titu tudi: „Naše varnostne službe se vsi bojijo kot hudiča.“ Vse, kar je bilo na poti revolucio-

narjem, je namreč padalo pod streljivo: učitelji, duhovniki, župani, premožni kmetje, obrtniki, kratka samostojni, zavedni Slovenci sploh, med njimi tudi Lambert Ehrlich, ki je svaril pred komunistično revolucijo. Zaradi nje so med drugo svetovno vojno in po njej padale žrtve, ne da bi jim dokazali krivdo, to pa skušajo zamegliti nasledniki revolucionarjev s krivičnimi in neutemeljenimi označbami kot kolaboracija in podobno.

Zato bo uradno besedilo vlade, ki govori o revoluciji, imelo tudi pravne posledice. Ne gre za problem zgodovinske resnice in sprave, pač pa za legitimnost demokratične države Slovenije, ki mora urediti in enkrat za vselej dati dogodkom prava imena, in to so revolucija, izvensodni poboji, brezpravno stanje komunistične oblasti. To pomeni tudi zaključek revolucionarne zgodbe in konec metod in sredstev, ki so bila značilna za revolucionarno komunistično obdobje.

Slovenija je veliko izgubila z revolucijo. Deset tisoči so izgubili življenja, zapustiti so morali domovino, izgubili so svoje premoženje. Revolucionarno pustošenje in morije po vojni so uničevale kulturne in gospodarske pridobitve, predvsem pa pehale ljudi v smrt ali izgnanstvo ter jih duhovno pohabile. Tisti, ki so to počeli, so

v glavnem govorili slovensko, kot poročajo preživeli, zato so ponižujoče in zavajajoče besede Janeza Stanovnika, da so to počeli tujci. Predvsem se je to dogajalo pri nas. Tako govorjenje potrjuje, da posledice revolucije še trajajo. Laž in zavajanje sta zagospodarila v deželi in ni čudno, da bi se nekateri še kar naprej sprenevedali, kljub temu da evropske demokratične norme terjajo jasne besede in pravna dejanja. Razumemo, da je v zadregi celo predsednik države, saj je bil nekdaj šef Centralnega komiteja partije. Ne razumemo pa, da noče postati šef demokratične in pravne države.

Seveda, če so vladale v komunizmu revolucionarne metode kot laž, prevara, goljufija, predvsem pa 'virtuozna propaganda', s katero je mogoče prikriti vse, potem ni čudno, da se nasledniki še vedno poslužujejo teh metod. Zato bo pot od uradno zapisane besede revolucije do pravne države še dolga. Lahko bomo dobili nove spomenike, vendar se ljudje, navajeni revolucionarnih metod, upirajo pravi državi in demokratičnemu redu. Takim je tudi vseeno, ali bodo na Primorskem imeli v lasti našo banko Italijani, kakor po vojni ni bilo mar revolucionarjem za slovensko obalo v odnosu do Italije ali Hrvaške, važno je bilo le revolucionarno vladanje. Takih ne skrbijo nacionalni, pač pa le osebni interesi, zato jim je vseeno, kdo bo imel slovenske pivovarne ali druga podjetja. Seveda to ni le slovenski problem, žal pa imamo Slovenci nesrečo, da del oblastne elite misli revolucionarno, kar pomeni le za svoje interese, ne pa za interese naroda. Zato je tudi ne skrbi, da se država zadolžuje, kot kažejo podatki v zvezi s proračunom, in bodo prihodnje generacije obremenjene z dolgovi ter nas bodo gospodarsko še bolj obvladovali tujci, Slovenci pa jim bomo podložniško služili. Da si take elite pravnega reda ne želijo, potrjuje tudi zaplet zaradi vodstva parlamentarne komisije o ozadnih napada na novinarja Petka.

Tudi Slovenci imamo primer kravje bolezni BSF. Težko je danes oceniti njene vsestranske zdravstvene politične, trgovske in socialno-prestižne razloge. Dejstvo je, da vedno ponavadi najbolj trpi in nosi posledice mali človek. Podobno kot je to v primeru terorističnega napada na center v New Yorku ali pa še bolj ameriških napadov na Afganistan ali ruskih na Čečenijo. Kljub temu da veliki in močni vedno, celo v demokraciji, kaj šele v revoluciji, radi delajo po interesih moči in prisile, se takšna logika dolgoročno maščuje. Za spoznanje,

SPOMINSKE FARNE PLOŠČE, NAŠ SPOMIN

Martin KRANNER

Tudi slovenski narod svoje preteklosti ne more in ne sme pozabiti, spomin nanjo mora ostati, ker je zgodovina. Trpel je pod italijanskim fašističnim okupatorjem v t.i. Ljubljanski pokrajini in pod nemškim nacističnim na Gorenjskem in Štajerskem. Doživel je nasilno komunistično revolucijo, ki jo je komunistična partija, ki je izrabila vojne razmere, okupatorjevo nasilje in osvobodilni boj proti okupatorju, brezobzirno in krvavo izvajala proti svojim ideološkim in političnim nasprotnikom. Njen teror - plenjenje, ropanje, umori t.i. likvidacije - je nezaščitene ljudi prisilil v samoobrambo, v oborožen upor, v protirevolucijo, kar je vedlo v državljansko

vojno in v prisilno povezavo z okupatorsko oblastjo. Strahotno je bilo zaključno dejanje državljanske vojne: slovenski holokavst-izvensodni množični pomor slovenskih domobrancev (vojnih ujetnikov!) in drugih civilnih potencialnih političnih nasprotnikov.

Kdaj bo tudi Slovenija kot država imela in praznovala „dan spomina“ na vse žrtve revolucije in protirevolucije? Kdaj bo preiskana odgovornost državnih organov za storjene krivice in kdaj bodo le-te popravljene? Še vedno ni državna oblast javno obsodila povojnih množičnih zločinov, še vedno ni dostojno zaznamovala (vseh) množičnih grobišč.

Niso izpolnjene temeljne človekove pravice do groba, imena in spomina

tisočim in tisočim (visoko nad deset-tisoč jih je) žrtvam komunističnega nasilja, kajti še vedno niso izdani zanje - in bi morali biti po uradni dolžnosti - mrliški listi.

Edini „mrliški list“ dosedaj so spominske farne plošče, za katere je po letu 1990 dal pobudo Slovenski spominski odbor pri Novi slovenski zavezi, ki so že postavljene po mnogih farah v Sloveniji: čez 160 jih je do sedaj, in razen štirih, ki so v koprski škofiji (Črni Vrh nad Idrijo, Podkraj, Col in Lom nad Kanalom), so vse ostale v ljubljanski nadškofiji. Na njih so samo imena ter letnice rojstva in smrti. 12.280 imen je vklesanih, od tega 8.250 slovenskih domobrancev, pomorjenih leta 1945. Mednje so vključeni domobranci ranjenci, invalidi in bolniki.

Poboj le-teh je najokrutnejše dejanje komunističnih krvolokov: brez usmiljenja so bili zvlečeni s sanitetnih vlakov in iz bolnišnic ter zmetani v brezna. (Za Brezarjevo bremeno nad Podutikom pri Ljubljani se je zvedelo že junija 1945, kajti voda, ki izvira izpod njega, je pritekala krvava, zato je Ivan Maček-Matija, šef OZNE, ukazal trupla izkopati in zagrebati v bližnji dolinici.)

Za 189 ranjencev in 9 bolničarjev je neizpodbitno dokazano, da so bili pobiti. Ogromno imen je na ploščah, ogromno ljudi! Vsako ime pomeni človeka, ki je živel, torej obstajal, pa je bilo njegovo življenje kruto in nepravilno zamorjeno! Z vsakim imenom pa je v mrzli kamen vklesana tudi vroča bol tisočeri in tisočeri mater in žena, ki so žalovale za svojimi sinovi in možmi, za katere niso vedele, kje ležijo in trohijo njihova trupla. Celih 45 let so morale nositi svojo bolečino skrito v globini svojih src, ker se niso mogle izjokati v javnosti, celo pred svojci so krivale svoj jok.

V še mnogih drugih farah - še preko sto jih je - se

da ne gre sveta urejevati s silo, pa je potrebna kultura nenasilja in strpnosti, ki pomeni resnično spoštovanje predvsem malega in nemočnega človeka, še posebej če se bori za resnico in pravičnost. Tako so ob izjavi vlade o revoluciji zdaj na potezi sodstvo in tožilstvo, posebno vrhovno tožilka Zdenka Cerar, pa tudi predsednik države in varuh človekovih pravic.

Treba bo torej ne le postaviti spomenik žrtvam revolucije, pač pa urediti stanje v državi ter končati revolucionarno obdobje in ljudem privoščiti mir. Privoščiti je treba mir tudi tistim, ki imajo slabo vest, in sicer tako, da nam to po demokratičnih in pravnih načelih uradno povedo, kako je s tem, in nas prenehajo vznemirjati s stalnimi revolucionarnimi posegi v naš formalni demokratični red. Le tako si bomo lahko Slovenci o sv. Martinu nalili čistega vina o svoji sedanjosti in preteklosti. Vsi si, upam, tega iskreno želimo, mladim pa bo takšna popotnica tudi najboljša dediščina za prihodnost in seveda tudi za Evropo brez meja, pregrad in predsodkov.

Novi glas, 29.11.2001

Duhovno življenje • JUNIJ 2002

Spominska plošča zamolčanim žrtvam na Dobrovi pri Ljubljani
Foto: M. Šušteršič

Vanč

Marjan MARINŠEK

V petdesetih letih so bili časi za duhovnike in vernike zelo težki. Našega župnika Vinka Kolmana so prijavi, da s prižnice hujša otroke. Rekel naj bi jim, da je pomembnejše hoditi k verouku kot v šolo, kar naj bi govoril natančno štirinajstega novembra 1954, en mesec preden je zares prišel v Kozje. Ta dobrodošlica pa še ni bila vse.

V prvih dveh mesecih službovanja je župnik Kolman kar naprej sedel v avtobusu za Celje, saj je moral sedemkrat na notranjo upravo in večkrat k sodniku za prekrške. Neka civilno poročena ženska ga je prijavila, da ji ni dal odveze in je moral takoj za petnajst dni v arest.

Drugih petnajst dni si je prislužil, ker je vzel drva, ki so mu jih ob prihodu pripeljali Vetričani, da bi bilo v farovžu toplo. Da je bila zagata še večja, so tistega leta odpravili vknjiženo pravico farovža do dvajset sežnjev drv letno z graščinskega posestva, ki je farovžu zagotavljala kurjavo. Ko je župnik zaprosil za dovoljenje, da bi smel sam nabirati drva pri kmetih, ga ni dobil. Tako je moral zaradi sprejetih drv v arest dvakrat po petnajst dni. Prvi del je odsedel, drugi del pa so mu farani odkupili, saj bi moral v zapor ravno na Velike maše dan, ko je v Kozjem farni praznik. Farani so mora-

li zbrati šest tisoč tristo dinarjev, kar ni bil ravno majhen znesek.

V zahvalo, ker so ga odkupili, je župnik Kolman priredil večerjo, na kate-

ro sta bila kot pevca povabljena tudi moja starša. Jedli smo juho ter kruh in meso, zraven smo pili vino in peli slovenske ljudske pesmi.

„Čez domač kruh, prekajeno šunko in bučko vino ga ni“, je rad rekel župnik, ki je bil za razliko od dekana velik uživač, rad pa je vzel tudi pot pod noge in obiskoval svoje farane tudi tam, kamor se je težko prišlo.

Župnika Kolmana so oblasti vseskozi preganjale, saj je zlasti na pogrebih rad rekel kaj takega, kar oblastem ni bilo všeč. To so bili časi, ko se je predsednik Jože na smrtni postelji premislil in se dal cerkveno pokopati, drugi Joža se je na smrtni postelji cerkveno poročil, tretjega Jožeta pa so za vsak slučaj na smrtni postelji sprejeli v partijo, da jim ne bi še ta ušel.

Ministranti smo točno vedeli, kako je s tem.

Ko sta prišla Božič in Velika noč, so kandidati za civilne pogrebe sramežljivo kapljali v zakristijo, čeprav bi zunaj na cesti dal roko v ogenj, da bodo ti ljudje dočakali civilni pogreb.

Toda potem smo le dočakali partijski pogreb, kot se šika.

Iz okolice Kozjega se je od nekod vzel mlad aktivist, Vanč po imenu, ki je bil sicer kmečki sin, a je kmalu napredoval v predsednika mladine. Uresničevanje sklepov Drugega plenuma CK KPJ in CK KPS je razumel tako, da je hodil po hišah in nagovarjal ljudi, da iz bogkovih kotov odstranijo razpela in na njihovo mesto namestijo slike Tita, Kardeja, Mihe Marinka in Franca Leskoška Luke. Menda je lastnoročno poskrbel, da je nekaj poljskih znamenj ostalo brez razpela. Na prvi vzpetini ceste, ki je vodila na Ključice, je stal Vrkljanov križ. Kar naenkrat Boga ni bilo več na križu in kar naenkrat so vaščani obesili novega. Potem so bili na potezi spet tisti, ki so vlekli Kristusa dol in bili pri tem tako površni, da je na križu ostala Kristusova desna roka, ki se je ob vetrovnih dnevih še več let gugala sem in tja.

Vanč je povedal, da je ta roka opomin tistim, ki bi si upali Kristusa še enkrat križati. Revez pravzaprav ni vedel, kaj je govoril. Partijsko programiran je hodil od hiše do hiše in ljudem prebiral iz časopisov, kakšni so duhovniki drugje, kako jih je ljudska oblast obsodila in

pripravljajo, da postavijo spominske plošče, skoraj 4.000 novih imen je že zbranih. Skupaj z že vklesanimi jih bo preko 16.000! O spominskih ploščah sta dosedaj izšli že dve knjigi Farne spominske plošče: prva leta 1995, druga pa lani v založbi tednika Družina.

Spominske plošče so nagrobniki našim žrtvam in mučenikom. V kamen in marmor vklesana imena so in bodo ostala v dokaz, da je bil opravljen simboličen pokop. Pričajo pa o revoluciji in državljanski vojni, ki je uničevala življenja od jeseni 1941 in se strahotno izdivjala v maju in juniju 1945. Plošče so in morajo ostati zgodovinski spomin na našo pol-

preteklo dobo in na takratno dogajanje, ki ga premnogi še danes enostransko obravnavajo in nočejo razlikovati med osvobodilnim bojem in revolucijo, med protirevolucionarnim odporom in sodelovanjem z okupatorjem. Prav letnica smrti 1945 pri ogromni večini je priča in spomin nasilne smrti žrtev revolucije, ki so bile po vojni pometa ne v množična grobišča v Kočevskem Rogu, v Trnovskem gozdu, v teharskem tankovskem jarku, v Hrastniškem hribu in drugje na vseh koncih Slovenije! Plošče so naša v črnino zavita spominska knjiga!

Novi glas, 8.2.2001

kako so prejeli zaslužen kazni.

Nekoč je prišel tudi k nam z izreznanim člankom iz Celjskega tednika in na glas bral:

V Grižah je kaplan Franček pregovoril dva kmeta, da nista šla na srečanje s tovarišem Luko. Rudarji so šli h kaplanu in zahtevali, da takoj odide iz območij kloja Griže, ker da dela proti ljudski oblasti delovnih ljudi. Kaplan je zaprosil, da mu dajo dve uri časa, a delavci so mu dali samo petnajst minut, nakar je moral protiljudski duhovnik zapustiti vas. Pri odhodu je še prosil, da bi mu dali s seboj kaj pismenega, toda delovno ljudstvo mu je odgovorilo, da naj povsod pove, da ga je izgnalo ljudstvo in to mu bo najboljša legitimacija. Nato so ga pospremili preko mostu čez Savinjo vzklikajoč partiji, Fronti in ljudski oblasti...

Nekoč drugič je privlekel k hiši Slovenskega poročevalca in spet bral:

Preklicujem krst svojega otroka, ker je bil izvršen brez moje vednosti ali očetovega pristanka, Francka Vidic, Rodica 6, Domžale.

„Kako ga bo še Bog kaznoval tega Vanča“, so govorili ljudje med seboj. Vanč je potem nekega dne nenadoma umrl.

Eni pravijo, da je imel nekega nedeljskega večera sestanek v Pajkovi vili, na katerem so razpravljali o odstranitvi vseh krščanskih znamenj ob naših cestah, drugi pa, da je imel tiste nedelje vaje za neko partizansko igro in da so potem malo polumpali. Oboji pa so si edini, da so fantje verjetno malo preveč pogledali v kozarec in da se je Vanč okoli polnoči s tremi mladci sicer vračal domov, a se je pri spomeniku Štirinajste na Zečah premislil in sam šel nazaj do Napotnikovega križa, strgal Boga tako nasilno, da se je gospodar Jakopina prebudil, potem pa šel z Bogom po bližnjici proti domu. Ko je stopal čez desko preko nekega grabna, je tako nerodno padel, da se je utopil v nedolžnem potočku, ki ni bil večji od navadne mlake. Drugo jutro ga je neka ženska našla mrtvega, ležečega z glavo v vodi, ki jo je bilo komaj za škaf. V rokah je še držal kos Boga, ki se mu je zlomil, ko je padel z brvi.

Ljudje so o tem dogodku različno govorili, vsi pa so si bili edini, da se je to

Kratke NOVICE

ŽENEVA — Po podatkih Združenih narodov je to zimo 7 milijonov in pol Afganistancev odvisnih izključno od mednarodne človekoljubne pomoči. Kljub pomoči je v okolici Kunduza do 10. decembra zaradi lakote in mraza umrlo 177 oseb, večinoma otrok. *(Ave Maria)*

BEOGRAD — S slovesnostjo 2. novembra 2001 so v Srbiji uradno obeležili vnovično uvedbo verouka v osnovne šole. Verouk bo tako z odlokom vlade po 60 letih kot izbirni predmet spet postal del učnega programa. Beograjski nadškof Stanislav Hočevar se je srbski pravoslavni Cerkvi zahvalil za njeno zavzemanje za uvedbo verouka za vse večje veroizpovedi. *(Ave Maria)*

MOSKVA — S klicem „Lenin je odgovoren za smrt 320.000 duhovnikov“ se je okrog sto članov ruskega pravoslavnega občestva zbralo pred ruskim parlamentom in zahtevalo, naj se balzamirano Leninovo truplo odstrani iz mavzoleja na Rdečem trgu. *(Mladika)*

VATIKAN — Vatikanski kovanci za 1 in 2 evra ter 1, 2, 5, 20 in 50 centov evra nosijo podobo papeža Janeza Pavla II. Kot v Italiji, so tudi v Vatikanu

evro začeli uporabljati v začetku leta 2002, bila pa je prva dva meseca v veljavi tudi še italijanska lira. Tudi vatikanske znamke so od 1. januarja 2002 dalje v vrednosti evra. *(Ave Maria)*

LJUBLJANA — Ob uradnem obisku v Sloveniji 14. decembra 2001 je nadškof Jean Luis Tauran iz vatikanskega Državnega tajništva skupaj z zunanjim ministrom dr. Dimitrijem Ruplom podpisal sporazum med Slovenijo in Svetim sedežem o pravnih vprašanjih, ki pravno formalno potrjuje odnose med katoliško Cerkvijo, kanonskim pravom in pravnim redom Slovenije. Besedilo bo šlo v presoj na ustavno sodišče in v potrdilo pred Državni zbor. *(Ave Maria)*

IZOLA — Kot zadnja bolnišnica v koprski škofiji je tudi izolska dobila svojo kapelo, ki jo je blagoslovil škof Pirih 14. decembra 2001. (Bolnišnice v Šempetru, Idriji in Valdobrii jih že imajo). Načrte za izolsko je naredil arhitekt dr. Jože Marinko, barvna okna pa akademska slikarka Mira Ličen-Krmpotič. *(Ave Maria)*

BERLIN — Osrednja nemška televizija je za božič 2001 prvič prenašala polnočnico, ki jo je daroval tujec, slovenski izseljenski duhovnik Izidor Pečovnik, ki vodi nemško in slovensko župnijo pri cerkvi sv. Elizabete v Berlinu. Nagovor je bil nemški in slovenski, pa tudi slovenske božične pesmi so se oglasile. *(Ave Maria)*

zgodilo čisto blizu tistega križa...

Vančov pogreb je bil prvi partijski pogreb v Kozjem.

Ni bilo zvonjenja, ne križa, ne gospoda. Eni pravijo, da fant sploh ni bil v partiji, drugi pa, da tudi ne pri gasilcih, čeprav je gasilska enota sodelovala v sprevodu. Ležal je na občini, čeprav ni bil predsednik. Vse skupaj je izgledalo kot proslava OF: številne zastave, uniforme z medaljami in peterokrake. Rudarska godba iz Senovega je korakala na čelu in igrala žalno koračnico, čeprav Vanč sploh ni bil rudar. Slišati je bilo tudi več govorov in častno salvo.

Stal sem v šolskem zboru, ki je zelo žalostno pel tisto pesem o prečudnem cvetu v grapi črni, čeprav Vanč sploh ni bil partizan in ni padel v partizanih, temveč z brvi. Potem smo zapeli še tisto

o Mile Popordanovu ter neutrudno ponavljali, „za narod zagina“, čeprav Vanč sploh ni bil Makedonec in ni znal niti besede makedonsko.

Na pogrebu so bili različni ljudje. Tudi taki, ki so potihoma molili in se križali. „Jezus, Jezus, kakšni časi! A zdaj ne bo več gospoda na pogrebihih?“ so govorili in zmajali z glavo.

Veliko kasneje, ko sem že delal v Kulturnem centru Ivan Napotnik Velenje, sem povabil v Velenje mariborsko Dramo s Partljičevo komedijo „Moj ata — socialistični kulak“, v kateri se je podoben tip vozil s kolesom od hiše do hiše, od enih do drugih, trgal razpela iz bogkovih kotov in ščuval ljudi.

Takrat sem se spomnil nesrečnega Vanča. Mislim vsaj, da ni bil srečen.

O DANAŠNJEM MUSLIMANSTVU

Lojze KUKOVICA

Po znanih atentatih 11. septembra lanskega leta v ZDA in potem ko so ZDA napadle Afganistan, se je zanimanje za islam v svetu močno povečalo. Mnogi so se začeli tudi resno spraševati, če je islam pripravljen živeti v miru z zahodnim svetom ali pa morda pripravlja neko „sveto vojno“ proti njemu in njegovi civilizaciji. Nastaja tudi vprašanje, če je islam zmožen sprejeti demokratičen sistem življenja, kot ga poznamo na Zahodu. To vprašanje se še posebej živo javlja v tistih zahodnih deželah, ki zadnje čase sprejemajo arabske priseljence. To so predvsem Italija, Francija, Nemčija in Španija, pa seveda tudi ZDA. Te dežele ugotavljajo, da se ti arabski emigranti, v večini muslimani, kar ne morejo povsem vključiti v nove dežele. Živijo kot manj ali bolj vase zaprte skupnosti po islamskih zakonih in navadah, hkrati pa zahtevajo zase vse ugodnosti, ki jih te dežele nudijo imigrantom.

Za boljše umevanje teh in podobnih problemov, s katerimi se srečuje zahodni svet, je potrebno poznati islam vsaj v njegovih temeljnih obrisih. V glavnih potezah ga je možno spoznati iz dveh njegovih virov: iz „korana“ (njihove svete knjige) in iz „šarije“ (njihove zakonodaje). Povejmo nekaj o vsakem od teh dveh virov.

KORAN

Do pred nedavnim je le malokateri zahodnjak vedel o koranu kaj več kot to, da je koran sveta knjiga islama. Danes pa niso več redki ljudje izven islamskega sveta, ki so se pobliže začeli zanimati zanj. Prvo, kar je treba vedeti o koranu, je, da po islamski veri korana ni spisal njihov prerok Mohamed (+632), temveč ga je Bog sam (Alah) Mohamedu „dobesedno narekoval“. In sicer naj bi se to zgodilo v „blagoslovljeni noči“ med 26. in 27. dnem Ramadana, meseca muslimanskega posta. Narekovan mu je bil v odlomkih. Zemeljski koran je po islamu samo posnetek, kopija originala, ki je od večnosti pri Bogu.

Za muslimane je torej koran „božja beseda“ in zato tudi absolutno nezmoten. Bog sam je tudi določil, da je bil napisan v arabskem jeziku, „da bi ga mogli vsi razumeti“. Ker je božja beseda, se ne sme spremeniti ali pa nadomestiti nobena njegova beseda. Ne vsebuje nobene zmote in to ne le na verskem, ampak tudi na znanstvenem, zgodovinskem in drugih področjih. Ali je potem koran tako Božja beseda, kot je Božja beseda krščansko Sveto pismo? Ali ni tudi

krščansko Sveto pismo Božja beseda? Je, toda ne v popolnoma istem pomenu, kot to učijo muslimani o koranu. Kristjani verujemo, da je Sveto pismo Božja beseda, ker je Bog njen glavni avtor. Vendar ni avtor v smislu, kot da bi ga bil komu dobesedno narekoval. Bog je le „navdihnil“ nekatere ljudi, svete pisatelje, da so zapisali to, kar je on hotel svetu povedati, zato te pisatelje tudi po pravici smatramo za drugotne avtorje svetopisemskih knjig. Bog jih je uporabil kot svoje orodje, da so pri nastanku Sv. pisma sodelovali kot od njega navdihnjeni pisci, ki so Svetemu pismu dali svoje obeležje. Pisali so namreč v svoji kulturi, vsak po svojih sposobnostih in na svoj način, uporabljajoč pri tem tisti način mišljenja in izražanja, ki je bil v njihovem času in kraju v navadi. Nasprotno pa pri nastanku korana noben človek ni nič prispeval, koran je izključno Alahovo delo, ker ga je on sam dobesedno narekoval Mohamedu.

„ŠARIJA“

Drug važen vir islama je „šarija“. Je to islamska zakonodaja, ki ureja in določa celotno življenje muslimanov. Določa njihovo življenje v odnosu do Boga, do samega sebe in do drugih ljudi. Šarija je za muslimane izraz absolutne Božje volje. Črpa pa svoje zapovedi in prepovedi iz štirih virov. Prvi njen vir je koran. Koran namreč ne vsebuje le verskih določb, ampak ureja tudi vse ostalo življenje muslimana. Določa na primer, kako naj se sklepa zakon, vse glede razporeke, glede števila žena, ki jih musliman sme imeti, kako naj se deli dediščina, kaj je s sveto vojno in celo kaj sme musliman jesti in česa ne.

Drugi vir šarije, muslimanske zakonodaje, je „suna“, ki vsebuje to, kar je govoril in kako je živel Mohamed. Mohameda mora namreč vsak smatrati za svoj vzor, po katerem se mora ravnati v vsem, kar ne določa koran. Tretji vir je pa soglasni nauk poznavalcev prava, med katerimi uživajo največjo avtoriteto prvi učenci in spremljevalci Mohameda. Četrti vir šarije je pa tako imenovana „analogi-

Omarjeva mošeja v Jeruzalemu, od Meke najbolj oddaljeno muslimansko svetišče. Osmerokotna stavba ima pozlačeno kupolo, nad njo stoji prav tako pozlačena luna.

ja", podobnost. Če prejšnji trije viri muslimanu ne povedo v zadostni meri, kako mu je v določenem primeru ravnati, se mora ravnati po podobnih pravilih iz omenjenih prvih treh virov. Tudi šarija torej ni človeška, ampak božja postava, ki jo razlagajo posebni učenici razlagalci, neke vrste muslimanski duhovniki. Islam v resnici nima duhovnikov in jih tudi ne potrebuje, ker ne pozna ne daritev, ne kaj podobnega, kot so krščanski zakramenti.

Sarija med drugim tudi natančno določa, kako naj muslimani izpolnijo svojih pet glavnih zapovedi, ki jim jih nalaga islam. Te so: izpoved vere; petkratna molitev na dan; obredna miloščina; post v mesecu Ramadanu; romanje v Meko enkrat v življenju. Šarija pa, kot že povedano, ureja ne le muslimanovo versko življenje, temveč tudi vsa ostala področja njegovega življenja. Islam ne loči med verskim in civilnim, političnim in laičnim življenjem. Celotno njegovo življenje ureja in določa neposredno Alah. Islam zato tudi ne prizna laične države, ne demokratskega družbenega sistema, po katerem bi si ljudstvo samo dajalo zakone. Za muslimane bi to bilo „zanikanje Božjih pravic“.

VERSKA SVOBODA V ISLAMU

O verski svobodi ima islam docela drugačno mnenje kot ga ima zahodni svet. Islam sploh ne prizna človeku verske svobode. Ni svoboden, da bi si izbral to ali ono vero. Vsi morajo sprejeti islam, ker je islam edina prava in popolna vera. Zato v večji ali manjši meri vse muslimanske države omejujejo versko svobodo tudi svojih neislamskih državljanov. Najbolj versko nestrpna je sauditska Arabija, ki smatra svojo deželo za „sveto deželo“, ker se v njej nahajata sveta kraja Meka in Medina. Zato je na njenem ozemlju pod najtežjimi kaznimi prepovedano vsako neislamsko versko udejstvovanje. Druge islamske države pa ločijo med „Verniki Knjige“, Judje in kristjani, katerim se dovoljuje določena mera verske svobode, nikakor pa ne smejo pridobivati muslimanov za svojo vero. Noben musliman nima pravice, da bi prestopil v kako drugo vero. Tak odpad od islama, islamski zakoni kaznujejo s smrtno kaznijo, ki se potem pogosto spremeni v dosmrtno ječo. V koranu je glede tega rečeno: „Kdor želi kako drugo vero, različno od islama, naj ve, da takšna vera ne bo sprejeta od Boga in bo v drugem življenju

prištet med nevernike. Božje prekletstvo bo ležalo na njem.“

ISLAM — POPOLNA VERA

Muslimani so prepričani, da je islam edina prava vera in edina Bogu všeč. In da v tej veri vsak človek pride na svet. Po rojstvu starši otroka pustijo v islamu, ali pa ga naredijo za pripadnika judovske, krščanske ali kake druge vere. Po islamu je tudi vsak človek dolžan delati za to, da bo ves svet postal muslimanski, če treba tudi s takoiimenovano „sveto vojsko“ (zihad).

In res so muslimani v vsej svoji zgodovini skušali biti bolj ali manj zvesti temu svojemu poslanstvu. Že prvi muslimani so začeli osvajati druge dežele in njihove prebivalce spreobračati k islamu. To nalogo jim daje Bog v zadnjem poglavju korana (in ker zadnje, tudi najbolj važno), ki ga je Bog razodel Mohamedu malo pred njegovo smrtjo. Takole mu je rekel: „Bojujte se proti tistim, ki ne verujejo v Boga; proti tistim, ki proglašajo za dovoljeno, kar sta Bog in njegov glasnik proglasila za nedovoljeno; in proti tistim, ki jim je bila dana „Knjiga“ (namreč hebrejsko-krščansko Sveto pismo); in proti tistim, ki ne izpovedujejo vere Resnice. Bojujte se proti njim, dokler ne plačajo eden za drugim davka in ponižajte jih.“ Gre torej za pravo vojsko z dvema možnostima za premagane: za Jude in kristjane — spreobrnjenje v islam ali pa plačevanje posebnega davka; za pogane pa le — sprejetje islama ali pa smrt.

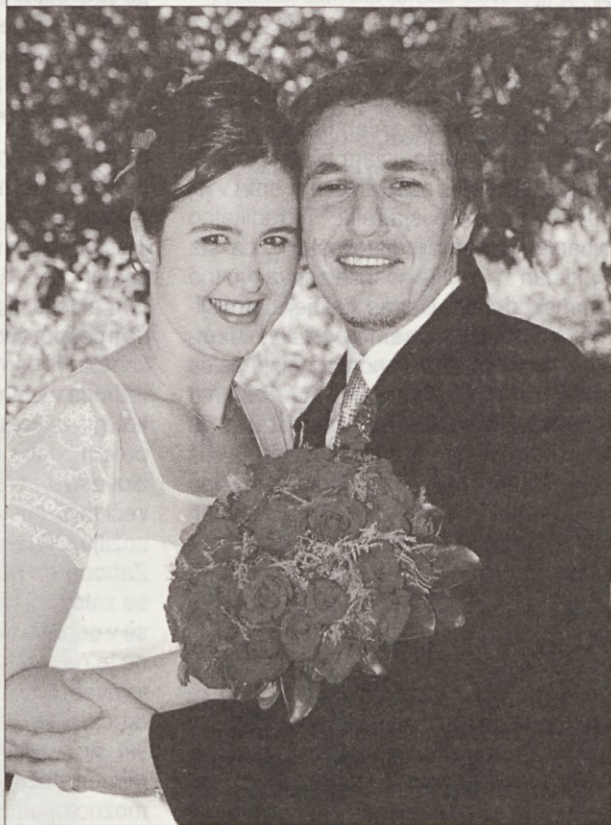
Takoj po Mohamedovi smrti so tako muslimani začeli širiti islam po vsem tedaj znanem svetu. Že leta 634 so zavzeli in pomuslimanili Sirijo, nekaj let pozneje so osvojili Jeruzalem, nato Egipt, Perzijo, vso severno Afriko in Španijo. Leta 800 so si osvojili že tudi Afganistan. Skoro istočasno so začeli osvajati Indijo in Indonezijo, nato tudi velike predele podsaharske Afrike.

Tudi Balkan je padel v njihove roke. V nevarnosti je bila cela Evropa, zlasti ko so prišli ponovno do vrat Dunaja leta 1683. To je bil njihov zadnji poskus kako zavzeti celo Evropo. Vse to je bila „sveta vojna“. Beseda „sveta vojna“ ima za muslimane dva pomena: po eni strani pomeni asketski napor: vsak musliman je dolžan, da se bori proti svojim lastnim strastem in napakam. Bolj običajno pa „sveta vojna“ pomeni krvavo vojsko, s katero se branijo muslimani pred napadalci (obrambna vojska) ali pa skušajo z vojsko (napadalno) širiti v svetu islam. „Sveta vojna“ je za muslimane tudi ena od vrat, kako priti v nebesa. Kdor namreč pade v tej vojski, je „mučenec“. Bog ga „očisti njegovih krivd in ga pripelje v rajske vrtove“.

RADIKALNA GIBANJA

V 19. in 20. stoletju se je zgodilo nekaj, kar islam nikoli ni imel za možno, namreč da bi kakšna islamska država padla pod oblast nevernikov. Dejansko se je pa „nevarna in pokvarjena“ Evropa polastila mnogih islamskih dežel, med drugim Balkana. Tem deželam je Evropa hotela vsiliti svoj način življenja in svoje

22. decembra 2001 sta se poročila v cerkvi Don Bosco v San Isidru Barbara Kobi in Jure Javoršek. Čestitamo!

politične sisteme, ki so bili v nasprotju z islamom. To je bil za islam velik izziv in velika preizkušnja. Pravi muslimani niso mogli sprejeti, da so se nekatere islamske dežele začele prilagajati zahodnemu načinu življenja. Državniki kot šah Reza Pahlevi v Perziji, Nasser in Sadat v Egiptu so se ujeli v te zahodne zanke.

Proti tem poskusom se je rodilo v tradicionalnem islamu neko radikalno islamsko gibanje, ki je v muslimanskih ljudskih množicah vzbudila močan pozitiven odmev. Te so bile med drugim razočarane, ker jim Zahod ni prinesel obljubljenih dobrot. Gibanja so izrabila verska čustva muslimanskega sveta, ko so kazala na veliko moralno razliko med čistim islamom in nevernim ter pokvarjenim Zahodom. Proglasila so novo „sveto vojno za Božjo stvar“ proti Zahodu.

Eden od odločilnih pristašev tega gibanja je bil in je Ibn Saúd (ustanovitelj saudske dinastije v Arabiji), ki je skupaj s svojim sinom ustanovil neko novo Arabijo, potem ko jo je osvobodil turške nadoblasti. Danes Arabija smatra za svoje poslanstvo z vsemi sredstvi širiti islam po svetu. Med drugim tudi s tem, da gradi po zahodnem svetu mošeje in islamska kulturna središča. Tako je zgradila mošejo in muslimansko kulturno središče tudi v Buenos Airesu po zaslugi predsednika Menema.

Drug važen radikalni islamski prenovitelj je bil Hasan el Banna, ki je leta 1928 v Egiptu ustanovil „Muslimanske brate“, in jim dal za geslo: „Alah je naš vladar, koran naša ustava, islam svetovno verstvo, sveta vojna naše življenje, smrt v tej vojni pa naša najvišja želja.“ To radikalno gibanje je med drugim doseglo, da sta Pakistan in Perzija postala znova pristno islamski državi. Danes delujejo „Muslimanski bratje“ ne samo po vseh islamskih, temveč tudi mnogih neislamskih deželah. Po njih mnenju je samo v islamu rešitev vseh človeških problemov in ga je zato treba z vsemi sredstvi razširiti na ves svet. Imajo svoje mreže razprežene po vsej Evropi in v ZDA, kjer imajo znaten vpliv med islamskimi emigranti. Ustvarja jo pa tudi teroristične organizacije, od katerih ena je tudi Al Quaeda, Bin Ladena.

Radikalno muslimansko gibanje je napovedalo boj Zahodu, ki ga smatrajo za smrtnega sovražnika islama. Mobilizirati hočejo proti njemu ves islamski svet. To v prvi vrsti, ker so ponosni na svojo čisto kulturo in visoko moralo ter na trdnost

IZ RUSIJE

Osamljenost je za pravoslavne poslanstvo

Iz Kijeva poroča
mednarodna agencija Fides

Ob srečanju papeža z verskimi predstavniki v kijevski Filharmoniji so bili navzoči kristjani, Judje in muslimani. Papež je obžaloval odsotnost metropolita Vladimirja, ki je vezan na moskovski patriarhat, kljub temu pa ne neha pošiljati sporočil sprave moskovski Cerkvi (prošnja za odpuščanje, izključenje prozelitizma, molitev za vse). Le kakšna je ta mentaliteta, ki je v ozadju moskovskega srečanja s papežem? To je za Fides razložil p. Štefan Caprio, izvedenec v ruski kulturi in teologiji, ki misijonari v Moskvi.

„V odklonitvi kijevskega metropolita Vladimirja, da bi se srečal z rimskim papežem, je izražen duh sodobnega ruskega pravoslavja. Taka zaprtost je v očeh vsega sveta nerazumljiva. Je pa popolnoma razumljiva ruski mentaliteti: ostati

lastne vere, potem pa tudi, da se maščuje nad Zahodom, ki je v dobi kolonializma očitno, danes pa v manj vidni, a nič manj kruti obliki, poniževal in izžemal islamski svet in ga še izžema z nadmočjo svoje tehnologije in z globalizacijo, posebej pa že s podporo Izraelcem proti Palestincem.

Ce bi bilo splošno razpoloženje do Zahoda v islamskih množicah res takšno, kot ga prikazujejo ta radikalna gibanja, potem bi se bilo treba Zahodu in vsemu človeštvu zares bati... Vendar se zdi, da večina islamskih dežel želi živeti v mirnem sožitju z Zahodom. Vedo, da se brez Zahoda ne bodo mogle modernizirati in se zato tudi ne rešiti svoje zaostalosti, ki se v odnosu do Zahoda vedno večja. In to ne le na tehnološkem in gospodarskem, temveč tudi na splošno kulturnem področju. Zato je upati, da bodo sami islamski državniki spoznali, da je samo v mirnem sožitju med islamom in Zahodom možno upati na boljši svet.

osamljeni proti vsej logiki in proti vsemu svetu in se postavljati s svojo osamljenostjo kot s trofejo, je resnična ruska logika.

V taki, na glavo postavljeni, miselnosti so zgoščeni različni vzroki.

Najprej je tu narodni ponos, ki se pri Rusih izraža drugače kot pri drugih ljudstvih. „Biti Rus“ se ne izraža v razglašanju lastne istovetnosti in tudi ne v obliki rasistične večvrednosti glede na druge, ampak v občutku popolne edinstvenosti, biti „drugačen“. Čutijo se poklicane k nekemu posebnemu, pa četudi nesmiselnemu poslanstvu: če gre ves svet na eno stran, moramo mi iti na drugo. S tega vidika poudarjanje moči ruskega naroda ni cilj, ampak orodje za izpolnjevanje tega poslanstva.

Potem je cerkveni razlog zaradi dolge zgodovine krščanskih ločitev. Ruska Cerkev je „mlajša“ od „starih“ Cerkev in lahko vsili svoj vzorec samo tako, da vse svoje starejše sestre razglasi za „zablodele“ v krivoverstvo. V tem smislu je srečanje z verskimi predstavniki v kijevski Filharmoniji pomenilo priložnost, ki ni smela biti izgubljena: poudariti svojo oddaljenost od krščanskih voditeljev v Rimu, Carigradu in Kijevu in se tako postavljati pred očmi lastnih vernikov kot edina nepokvarjena Cerkev!

Je pa tudi „duhovni“ razlog. Moskovska neupogljivost je izraz globoko eshatološko pojmovane vere in zgodovinskega razvoja. Za mnoge ruske pravoslavne ima tretje tisočletje vonj dokončne drame, razodetja Antikrista, katerega simbol je papež (močan, intelektualen, poljski, nekako po vzorcih, ki so nekoliko podobni tistim pri Dostojevskem). Ne gre pozabiti, da so bili v Grčiji menihi, ki so papeža obževali, da je Antikrist. „Pravi verniki“ so torej poklicani k temu, da odklanjajo vsak sporazum s „krivimi preroki“, ki so hinavski in potuhnjene, posebno, kadar stegujejo roko, da bi ponudili „hinavski mir“. Med temi krivimi preroki naštevajo predvsem razne moderne sekte, potem združenja katoliških in protestantskih krivovercev in končno še skupine, ki so se vgnezdile znotraj pravoslavne črede (liberalni teologi). Vse to je treba očistiti do konca, dokler ne bo ostal samo „Izraelov ostanek“. Samo ta „ostanek“ bo lahko zastopal vse človeštvo in bo srednik pred Božjim sodiščem, katerega vrata se že odpirajo.

IZ ŽIVLJENJA CERKVE

**„Katoliške“ feministke agitirajo
proti Cerkvi**

TORONTO (AICA)

Katoliška liga kanadskih civilnih pravic (CCRL) je opozorila katoličane po svetu na kampanjo organizacije „Katoličanke za pravico odločanja“ (CDD), ki med drugim propagira splav, zdaj pa tudi agitira proti Svetovnemu dnevu mladih.

Aktivistke CDD, znane radikalne feministke in nasprotnice katolicizma, so začele kampanjo v Torontu, namenjeno tisočem mladim, ki bodo prišli v to mesto na Svetovni dan meseca julija, katerega se bo udeležil tudi papež Janez Pavel II. Kampanja vključuje poplavo napisov in plakatov z napadi na Cerkev, razdeljevanje kondomov in širjenje gesel proti življenju.

Liga je obvestila javnost o tej agitaciji v Torontu, kjer lepijo podobne napise, kot je tale: „Ker naši škofje prepovedujejo rabo kondomov, umirajo nedolžni ljudje“ ali „Za katoličane je to zelo važna stvar. Kaj pa za škofo?“

Thomas Langan, predsednik CCRL, je izjavil, da je takšno „obtoževanje škofov brez vsakega smisla. AIDS (SIDA) se sploh ne bi širila, če bi ljudje ohranili spolno občevarje v mejah monogamičnega zakona, kot to uči Cerkev. Obtoževati Cerkev zaradi trpljenja in smrti, ki jih povzroča AIDS, je zavajati javnost. Vzdržnost in zakonska čistost je edini varen način preprečevanja te bolezni, kot nas uči Cerkev.“

Langan je pojasnil, da „Katoličanke za pravico odločanja“ sploh niso katoličanke. Gre za skupino, ki jih vodi Francis Kissling, bivša redovnica, ki se je sama izobčila iz Cerkve in je bila prej vpletena z upravo neke klinike za splavljenje, zdaj jo pa plačuje „The Playboy Foundation“. Članice CDD „so enostavno orodje za sabotiranje katoliške Cerkve v službi agentov splava in tistih, ki se borijo proti družini,“ je zaključil Langan.

**Tudi verniki se bomo lahko obhajali
pod obema podobama**

VATIKAN (AICA)

Sveti sedež je dal v javnost novo odredbo, po kateri bomo mogli katoličani rimskega obreda v prihodnje redno prejemati obhajilo pod obema podobama, pod podobo kruha in vina. V tem sporočilu je tudi napoved skorajšnje tretje izdaje Rimskega misala, ki ga je Janez Pavel II. potrdil 20 aprila 2000.

Novi Misal ima več raznih določil, namenjenih vernikom rimskega obreda, ki omogočajo prejem sv. obhajila pod podobama kruha in vina. Podrobna navodila za izvajanje te odredbe pa bo moral določiti vsak škof za svojo škofijo. Cerkevni dokument ne omenja načina, kako naj bi se delilo vino.

Doslej so pogoje in norme glede prejetja obhajila pod obema podobama za posebne priložnosti določale škofovske konference. Nedavna vatikanska odredba je odpravila prepoved prejetja obhajila pod podobo vina, ki je bila v veljavi od leta 1415, ko jo je sprejel koncil v Costanzi. Kot vemo iz prakse, je prepoved deloma omilil že II. Vatikanski koncil leta 1963.

40-letnica smrti pisatelja Huga Wasta

BUENOS AIRES (AICA)

Letošnjega 28. marca je poteklo 40 let od smrti tega velikega argentinskega katoliškega pisatelja. Buenosaireski Inštitut Hugo Wast je povabil široko javnost k maši, ki je bila 3. aprila v kapeli kolegija Jesús María v Buenos Airesu v spomin dr. Gustava Martínez Zuviría, znanega pod imenom Hugo Wast.

Leta 1968 je ustanovila skupina prijateljev, sorodnikov in simpatizerjev pisatelja Inštitut Hugo Wast v njegov spomin, da opozarja na njegova literarna dela in širi njegovo miselnost. Od tedaj je inštitut vršil razvejano dejavnost: organiziral

je predavanja in konference o pisatelju, razpisoval šolske natečaje ter izdal majhne zvezke o njem, dosegal od raznih oblasti, da so poimenovalle parke, šole, ceste, biblioteke, itd. z imenom Hugo Wast ali Gustavo Martínez Zuviría po vseh koncilih velike argentinske države.

Trenutno je omenjeni inštitut v obdobju prenove in razširitve in zato sprejema nove somišljenike, ki se trenutno lahko obračajo na Madelón Martínez Zuviría, Av. Córdoba 1567, 4º Piso, Dpto. 7 - 1055 Buenos Aires.

**Živa vera faranov neke župnije
v provinci Santa Fe**

Župnik župnije Nuestra Señora del Tránsito v mestu Santa Fe, Séptimo Zanella, je komentiral, da so v njegovi fari leta 1985 začeli opravljati enkrat na teden sveto uro s češčenjem Najsvetejšega, in sicer v sobotah od 20 do 21.

Iniciativa je doživela tak uspeh, da je fara sklenila zgraditi kapelo, posvečeno izključno češčenju Najsvetejšega. Avgusta 1998 so začeli z gradnjo, 6. marca 1999 jo je pa nadškof iz Santa Fe mons. Edgardo G. Storni slovesno odprl in posvetil. Kapelica ima ohlajevalne in ogrevalne naprave, čakalnico, stranišče in majhno zbirko raznih knjižic z molitvami in meditacijami, ki so vsem na razpolago.

Župnik Zanella je tudi povedal, da je urnik češčenja od 8 do 18 od ponedeljka do petka, nočno češčenje pa organizirajo razne župnijske skupine. Kapela je na cesti Blas Parera 7281 v mestu Santa Fe in jo oskrbujejo Služabniki ljubezni, člani reda, katerega je ustanovil Don Guanella.

(Iz Cristo Hoy)

„Rosariazo“ v Argentini

Izredno težka ekonomska, finančna, socialna in moralna kriza, ki jo doživljamo v Argentini, je izzvala med prebivalstvom nov protestni pojav, imenovan „cacero-lazo“ (=protest s „kastrolami“) poleg že znanih „piqueteros“, delavcev brez zaposlitve, ki blokirajo ceste in onemogočajo promet.

4. maja pa so se verni Argentinci zbrali v parkih mnogih argentinskih mest, tako po provincah kot tudi v sami metropoli, da so se s skupno molitvijo rožnega venca zaupno obrnili na Mater Božjo, da bi z božjo pomočjo našli pot iz te krize. Namen skupne molitve rožnega venca za Argentino, imenovane „rosariazo“, je bil: javno izraziti zaupanje v Božjo Previdnost ter izročiti trpljenje in skrb ljudem v Marijine roke. *(Po Cristo Hoy)*

Rožmanova povojna leta

(2)

Jure RODE

Potujoči misijonar in škof

S prihodom v ZDA se za škofa Rožmana pričinja čas največjega dela. Bil je tedaj v 66. letu, leto kasneje pa je stopil v tretje desetletje svojega škofovanja. Znašel se je v popolnoma novih razmerah in se skušal vanje hitro vživeti. Sam se je opisal kot „potujoči misijonar in škof“. Ponovno je prepotoval Severno in Južno Ameriko, dvakrat tudi zahodno Evropo. Na njegovi pisalni mizi se je nabralo do 300 pisem, ki so čakala odgovor. Odgovarjal je sam, brez tajnika. Za vse Slovence po vseh petih celinah se je zanimal, za vse je molil, trpel in skušal dati vsaj tolažilno besedo, če drugega ni mogel. Sam je dejal: „Kako sem vesel, če morem vsaj malo povezovali Slovence na vseh kontinentih.“ Priročni leksikon 1955 je škofu Rožmanu nehote dal lepo priznanje, ko je o njem zapisal: „Sedaj povezuje bele emigrante.“

Misijoni

Takoj po prihodu v Ameriko so na škofa Rožmana začele prihajati prošnje za misijone, tridnevnice, duhovne vaje in druge pobožnosti. Vrsta teh prošenj se do njegove smrti ni več pretrgala. Iz njegovega dnevnika je razvidno, da je imel 28 misijonov, prvega oktobra 1948 in zadnjega konec marca 1959. Misijoni so trajali navadno osem dni. Duhovnih vaj je imel 18, bile so vedno tridnevne. Veliko napora je skritega za temi in drugimi številkami tudi zato, ker je prišel v Ameriko brez literature in osebnih zapiskov, vse je bilo izgubljeno, ko so mu zaplenili imovino. Na misijonih je bil sam za pridiganje in spovedovanje. Nekajkrat je rdeča oblast skušala ovirati škofove misijone, češ, da bo „samo reakcionarna propaganda“.

Številka bi šla v stotine, če bi hoteli prešteti vse pridige, govore in predavanja. Sam je dal pobudo za spominke proslave žrtev vojne in revolucije. Po prizadevanju škofa Rožmana so bile v Clevelandu uvedene zaprte duhovne vaje za žene in dekleta ter za može in fante. Prve duhovne vaje za žene je vodil že od 19. do 21. novembra 1948, za može pa od 17. do 19. decembra

1948. Duhovne vaje, ki jih je začel škof Rožman, se še danes nadaljujejo. Škofu Rožmanu gre tudi zasluga, da se je leta 1949 ali 1950 pri Sv. Vidu v Clevelandu ustanovila slovenska šola, v začetku v skromnih prostorih v Slovenski pisarni.

Prvo misijonsko potovanje v Argentino

12. oktobra 1949, ko je škof Rožman pristal na buenosaireškem letališču, se je zanj začel misijon, ki je trajal dobrih pet tednov. Glavni del misijona je bil namenjen Buenos Airesu in okolici, kjer živi tisoče rojakov. Obiskal je vse naselbine, otrokom podelil prvo obhajilo in zakrament birme. Prisostvoval je proslavam in sprejemom zastopnikov organizacij in posameznikov, ki bi radi spregovorili s svojim škofom kot z očetom in ga prosili nasveta, tolažbe in blagoslova na začetku življenja na tujem. Obiskal je tudi rojake v notranjosti Argentine. Med povratkom v Severno Ameriko je obiskal še Slovence v Čilu in Ekvadorju.

Drugič med Slovenci v Argentini

Na letališču so ga pričakovali vsi bogoslovci in ga spremili v slovensko semenišče v Adrogué pri Buenos Airesu. Nedelja 13. januarja 1952 je bila verjetno najlepši Rožmanov dan v času njegovega drugega obiska v Argentini, če ne celo največje doživetje v času njegovega begunstva sploh, ko je v duhovnike posvetil 11 slovenskih bogoslovcev. Po mašniškem posvečenju je vsako od naslednjih nedelj posvetil enemu novomašniku s tem, da se je udeležil njegove nove maše. Po novih mašah so se začela zopet dolga misijonska potovanja. V vseh krajih je skušal opraviti čim več dušnopastirskih obiskov po družinah in jih močno priporočal duhovnikom, katere je dvakrat zbral okrog sebe. Obiskal je rojake v notranjosti in še dan pred odhodom nazaj v ZDA birmal 80 slovenskih otrok.

Na tretjem obisku v Argentini

Ves čas svojega tretjega obiska — od 8. novembra 1956 do 22. aprila 1957 — je škof stanoval v svojem bogoslovnem semenišču. Iz semenišča je obiskoval slovenska naselja, hodil na predavanja fantom, dekletom, starešinam, akademikom, diakom, članom KA. Tja so ga ves čas hodili obiskovat predstavniki raznih organizacij, društev in ustanov. Vse je ljubeznivo sprejemal, se z njimi neprisiljeno pogovarjal, se zanimal za vsa vprašanja, ki so bila v zvezi z delom in rastjo slovenske skupnosti v Argentini. Med tem obiskom je škof Rožman blagoslovil Slovensko hišo in kapelo v Buenos Airesu. Posebej jim je priporočal, poleg zvestobe Bogu in Cerkvi, medsebojno povezanost in edinost. Tudi med tem obiskom je v duhovnika posvetil dva bogoslovca iz slovenskega semenišča. Škof je doživel dva posebej vesela dogodka, ko je podelil prvo obhajilo 133 slovenskim otrokom in zakrament Svetega Duha kar 378 birmancem. Sodeloval je pri zaprtih duhovnih vajah za žene, može, fante in izobražence. Da bi dal priznanje verskim in drugim organizacijam, se je udeležil vseh njihovih prireditev. Predzadnji dan bivanja v Argentini je škof blagoslovil v Slovenski vasi v Lanusu (pri Buenos Airesu) novopostavljeni društveni dom in temeljni kamen za slovensko cerkev Marije Kraljice sveta ter temeljni kamen za Baragovo misijonišče, oboje so gradili slovenski lazaristi.

Med svojim bivanjem v Argentini je škof Rožman obiskal tudi Slovence v Čilu. Med njimi je bil od 19. februarja do 2. marca 1957.

Misijonsko potovanje po zahodni Evropi

En teden po vrnitvi iz Argentine je škof Rožman že šel na pot med Slovence v deželah zahodne Evrope. Svoje dušnopastirsko delo je pričel v Angliji. Naslednja postaja je bil Pariz. Čeprav je bil deležen velike pozornosti s strani uradne Francije, je bil njegov glavni namen dušnopastirska skrb za slovenske naselbine po Franciji, Holandiji in Belgiji. 18. julija je došel v Nemčijo in bil gost velikega prijatelja Slovencev duhovnega svetnika Tenzunderna. 21. julija je obhajal zlato mašo v slovitem nemškem Marijinem svetišču v Kevelaerju. 24. julija je odpotoval v Rim, kjer je 4. avgusta ponovil zlato mašo prav na 50. obletnico nove maše.

Že prej je škof Rožman začel organizirati dušno pastirstvo med rojaki v deželah zahodne Evrope. Za pomoč je prosil duhovnike iz Evrope in Argentine.

Drugo potovanje škofa-misijonarja po zahodni Evropi

Naslednje leto 1958 je šel škof Rožman drugič v Evropo, da bi obiskal kraje, ki jih ni mogel obiskati prejšnje leto. Med tem potovanjem je dvakrat romal v Lurd s slovenskimi skupinami, bilo je lursko leto ob 100-letnici Marijinih prikazovanj.

Kratke

NOVICE

SINGAPUR — Božič 2001 so prvič obhajali skupaj katoličani in muslimani iz Singapurja. Tristo katoličanov in muslimanov je skupaj bralo Sveto pismo in Koran, izmenjali so si pa tudi darila. V Vatikanu so to praznovanje pozdravili. *(Ave Maria)*

TRST — Sveti sedež je sprožil posopek za beatifikacijo tržaškega slovenskega duhovnika, teologa, pravnika in javnega delavca dr. Jakoba Ukmarja, ki se je rodil 1878 na Opčinah pri Trstu, umrl pa je 1971 v tržaškem predmestju Škedenj. Za postulatorja je bil predlagan Dušan Jakomin, ki je z Ukmarjem sodeloval skoraj 20 let. *(Ave Maria)*

MOSKVA — Katoliški nadškof Tadeusz Kondrusiewicz je izjavil, da bi papež Janez Pavel II. leta 2002 lahko obiskal Moskvo in da možnosti obiska ne izključuje niti sam moskovski patriarh. Papežev obisk v Belorusiji pričakuje tudi predsednik Lukašenko, ki je to možnost omenil poljskim novinarjem. *(Ave Maria)*

LONDON — Angleška kraljica je povabila londonskega nadškofa kardinala Murphyja O'Connora za pridigarja kraljevske družini v počitniški rezidenci v Norfolk. Ta ekumenski korak je posledica

dialoga med kraljevsko družino in katoliško Cerkvijo, ki se je začel leta 1982, ko je kraljica kot poglavar anglikanske Cerkve povabila papeža Janeza Pavla II. v buckinghamsko palačo. *(Ave Maria)*

SOFIJA — V bolgarskem glavnem mestu so postavili kip papeža Janeza XXIII., ki je bil več kot deset let apostolski nuncij v Bolgariji. Po Janezu XXIII. se imenuje tudi ulica v turškem Carigradu, kjer je bil v vatikanski diplomatski službi. *(Ave Maria)*

TIRANA — Kot posebni papežev odposlanec je Albanijo obiskal državni tajnik Svetega sedeža kardinal Angelo Sodano in v albanski prestolnici 26. januarja posvetil novo katedralo sv. Pavla, ki so jo s pomočjo nemških katoličanov zgradili v zadnjih letih. *(Ave Maria)*

VATIKAN — Po podatkih letopisa, ki ga vsako leto izdajo v Vatikanu, je bilo ob koncu leta 2000 v katoliški Cerkvi 851 upokojenih škofov. To pomeni, da je v pokoju skoraj vsak peti škof na svetu. *(Ave Maria)*

VATIKAN — Papež Janez Pavel II. bo v prihodnjih mesecih obiskal kar štiri države in sicer: Bolgarijo, julija, ob svetovnem dnevu mladih Kanado in nato še Mehiko, kjer bo razglasil novega svetnika blaženega Juana Diega, septembra pa bo obiskal Hrvaško. V Vatikanu se medtem govori o možnostih papeževih potovanj v Azerbejdžan, Poljsko in Združene države Amerike. *(Ave Maria)*

VATIKAN — Predsednik Evropske komisije Romano Prodi se je papežu Janezu Pavlu II. opravičil, ker so v osnutku Evropske ustave na zahtevo predsednika francoske vlade Lionela Jospina opustili vsako omembo Boga in krščanstva. Obljubil je, da bodo to veliko napako popravili in pri ustvarjanju evropske politike v prihodnje bolj upoštevali krščanske vrednote in krščanstvo v celoti. *(Ave Maria)*

Poroka v Pilarju (Nuestra Señora de la Salette); od leve na desno: dušni pastir in ženinov bratranec g. Franc Cukjati, ženinov oče g. Franc Močnik, ženin Andrej Močnik in nevesta arh. Irene Eisner. (22. sept. 2001)

MOJ IN NAŠ BEG

iz špitalskega taborišča pred Titovo „pravico“
in pred angleškimi „zavezniki“

(4)

Prof. Božidar BAJUK

Ponedeljek, 8. 12. 47

Praznik Brezmadežne! In v kakšnih revnih razmerah! Zjutraj sem pri maši in lepi pridigi doživel vso notranjo prazničnost. Popoldne smo bili z družino na gradu in v trdnjavi.

Gospod Ilc skrbi za nas. Dobil sem spet kruha pri njem. Šel je tudi od spalnice do spalnice med bogoslovci in nabral za otroke Miklavževih daril, kruha, peciva, bonbonov, fig. Po telefonu sem se dogovarjal z Astenom za naš jutrišnji prihod.

Torek, 9. 12. 47

Z Marijo sva odšla z ranim brzim vlakom proti Linzu. Naši ostali bodo odpotovali za nama popoldne. Priprave za prvo naselitev v taborišču so bile nadvse težavne. Z Marijo sva garala in norela. Za najnujnejše stvari je šlo: „Ako nemaš, onda rodi!“

Prijaznost srbskih članov taboriščne uprave je bila sicer presenetljivo velika. A organizacija uprave v tem taborišču menda ne teče v največjem redu. In še sva imela veliko smolo! Avto za prevoz naših iz Linza sem dobil šele zvečer, poldrugo uro po prihodu vlaka. Našli smo jih pozno v noči v zasilnem prenočišču Caritas, kjer so se pravkar spravljali spat. Spravili smo se na jeep in se odpeljali v taborišče. Spet smola! Ko smo čakali pri glavnem vhodu, so se vrata odprla in iz taborišča se je odpeljal komandant taborišča in videl z „begunci“ naložen jeep. Naslednjega dne je poklical na odgovor svojega zaupnika, srbskega častnika, ki je organiziral naš prihod, in ga opozoril: „Ne uganjajte mi takih stvari, kadar se vozim z drugimi višjimi oblastmi!“ Sam mi je kasneje to prlpovedoval.

V taborišču smo se tedaj spravili spat „prvikrat po dolgem času normalno“. Odkazali so nam precej veliko sobo, skoroda dvorano; a v zimi in skoraj brez kurjave. Mraz je bil hud. Ponoči sem trepetal od mraza in skrbi za otroke. Kurjave ne delijo skoro nič, le kako bomo prestali zimo!? Bog nas podpiraj!

Sreda, 10. 12. 47

Vsak začetek je težak. Tudi naš je bil! Spet začenjamo novo življenje. Tu vlada jo najprimitivnejše razmere. Mize, stola ne najdeš tu za nobeno ceno. Vse so požgali prednamci, ki so se prehodno mudili v taborišču.

Zvečer so nas obiskali slovenski fantje. Razgovarjali smo se o pristni slovenski lastnosti, ki vlada tudi tu, o razcepljenosti. K temu pride še nesoglasje med posameznimi narodnostmi v taborišču. Slovenski otroci govore tu v taborišču neko spakdrano jugoslovanščino. Naprošeni smo, da pomagamo prirediti polnočnico in božičnico za našo slovensko skupino. Med našimi ljudmi tukaj vlada versko in prosvetno velika revščina.

Sobota, 13. 12. 47

Pričeli smo z vajami za božičnico. Vse je skromno, a vendar pojde! Po posredovanju astenskega župnika smo pripeljali domov pičel meter drv. Mraz je precejšen. Občutimo ga zlasti ob jutranjih urah na „poljskih krevetih“.

Četrtek, 18. 12. 47

Naša usoda v taborišču se le počasi pomika dalje in ureja. Z registracijo in sprejemom v taborišče ni še nič. Smo še

kar naprej od milosti odvisni prišleki.

Moški zbor z božičnimi pesmimi napreduje; sicer pa vlada tu velika duševna revščina. Šolstva Slovenci nimajo. Otroci „hrvatujejo!“ Žalostno!

Torek, 23. 12. 47

Sinoči smo imeli za otroke v taborišču božičnico. Petnajst naših otrok sem pripravil, da so nastopili z dvema pesmima. Ostale narodnostne skupine so nastopale z rajanjem in plesom, mi pa z božičnimi pesmicami. „Poslušajte vsi ljudje“ in „Tam stoji pa hlevček.“

Slovence so skušali potisniti ob zid. Za naše otroke pri mizah ni bilo prostora, tudi v seznamu obdarovancev niso bili! Po prerekanju pred direktorjem smo končno priborili obdaritev.

Uprava je tu nemogoča! Ob dveh so nam odkazali sobe, pričeli smo s čiščenjem in selitvijo. Vmes v nalivu in „košavi“ (hud viharji veter) smo imeli vajo za božičnico; ob štirih so nas pa že deložirali. Strašno! Pa naj bo!

Sreda, 24. 12. 47

Sveti večer! Ob pol sedmih zvečer smo se zbrali z našo slovensko skupnico v majhni dvoranci.

Po pesmi „Sveta noč“ sem v kratkem govorčku povedal nekaj misli: Kristus - Bog med nami in za nas. Dr. Blatnik je imel nagovor; nato je pokadil in pokropil. Odmolili smo skupno desetko rožnega venca „ki si ga Devica rodila“. Sledila je recitacija božičnih misli z vložki božičnih pesmi. Ker smo bili še brez naše prtljage, sem za recitacijo v naglici sestavil besedilo iz božičnih maš. Ob desetih zvečer smo v farni cerkvi v Astenu peli pri dveh mašah, polnočnicah. Obisk naših slovenskih ljudi je bil reven. Trda bo tu naša ledina!

Četrtek, 25. 12. 47

Ob pol enajstih smo peli pri dr. Blatnikovi maši v Astenu. Večina je bila na koru! Obisk torej zelo reven. Slovenci so tukaj zelo malo goreči za versko življenje. Še manj jih je bilo popoldne pri petih litanijah.

Markec in Boži sta za te praznike pričela ministrirati. To je bila naša družinska božična sreča. Pri polnočnici sta prvikrat ministrirala.

Tako smo za tretji begunski božič bili ob vse, brez prtljage, brez najnujnejšega, brez božičnih „sladkosti“, ostalo je le zgolj „notranje“ veselje, ki je zato bilo toliko topleje doživeto. Bog ima z nami očividno namen velikih preizkušenj.

Popoldne so tukajšnji Slovenci priredili božični zabavni sestanek. Bilo je mnogo „rodoljubarstva“ in „ferajnsma-jerskega“ žargona.

Petek, 26. 12. 47

Štefanovo! Pri slovenski maši smo peli; a naših ljudi ni bilo skoro nič. Niso „mogli“, ker so pač v slovenski baraki do treh zjutraj za božič noreli in plesali. Čuli smo že opazko, da jih bomo „ta novi v cerkev gonili“. Veni, sancte Spiritus!

Sreda, 31. 12. 47

Silvestrovo! Z jeza za farno cerkvijo smo z očetom in Markom vse dopoldne žalali in razsekavali veliko naplavljeno deblo. Izmučili smo se dodobra. „Silvestrovanje“ smo zaključili ob desetih zvečer. Zdaj smo dobili stalnega slovenskega dušnega pastirja č. g. Cvelbarja.

Sledeči pozdrav je spesnil č. g. župnik Gregor Mali v taborišču Špital na Koroškem, recitirali pa so ga šolski otroci v Astenu, ko sem se poslavljaj z družino in odhajal proti Argentini.

Vi vzgajali ste cvet mladine,
Bog plačaj! zdaj Vam kličemo,
po Vas lepoto domovine
spoznavali v tujini smo.

Vi z nami pesmice ste peli
in z nami žalovali ste,
za nas ste delali, trpeli,
zdaj se od nas poslavljate.

Bodite srečni v Argentini!
mladina Vaša kliče Vam.
Na svidenje spet v domovini!
kjer zibelka je tekla nam.

Tam spet se bomo veselili
in pesmice prepevali,
veselo, vdano vsi služili
spet svobodni Sloveniji.

REŠITEV PRED PREDAJO PARTIZANOM

(Dogovor med Angleži in našimi partizani za tri vagone tobaka)

Ko smo prestali z božjo pomočjo in pod Marijinim varstvom vse postaje križevega pota na begu pred Angleži iz Špitala v ameriško cono, smo doživeli še zadnji „odločilni“ dokaz božje Dobrote, ki nas je vodila skozi vsa leta begunstva.

Prišla je namreč za nami v taborišče Asten angleška tiralica. Jugoslovanskim

oblastnikom je najbrž preko Sovjetske zveze uspelo, da so zahtevali Angleži od Amerikanoev, naj nas vrnejo v angleško cono, ker smo ušli v ameriško brez dovoljenja, nezakonito. Taboriščni komandant nam je po slovenskem predstavniku inž. Tavčarju dal vedeti, da bi nas moral v teku osmih dni odpeljati v Linz in nas prepustiti naši usodi.

Pa je bilo božje varstvo nad nami! Na večer mojega bega iz Špitala, kjer sem bil v župnišću skrit pet dni, mi je dekan župnik Dollinger ob slovesu izročil vizitko, posetnico s priporočilom na salzburškega nadškofa dr. Rohraherja, s katerim sta bila sošolca v bogoslovju.

Oče je tedaj odhitel v Salzburg do nadškofa in ga prosil za pomoč in posredovanje. Nadškof naju je že prej enkrat sprejel nadvse prijazno v avdienco. Poslal naju je v nadškofijsko gimnazijo Boromaeum, če bi morda tam dobila kakšno privatno uro za inštrukcijo v latinščini in grščini.

Tudi zdaj je nadškof očeta nadvse prijazno sprejel in mu obljubil vso pomoč. In dejansko je uspel z našo rešitvijo! K njegovemu vikarju Schwarzbacherju se je namreč hodil spovedovat ameriški oficir, ki je imel na pisalni mizi naš uradni spis, angleško tiralico. Pri njem je torej vikar dosegel, da je oficir naš akt anuliral in je bil tako ukaz o naši nasilni vrnitvi razveljaven.

Prizadetih nas je bilo z družinami okoli petdeset oseb (25 odraslih in 25 otrok). Iskali smo medtem vse najrazličnejše možnosti, da čimprej izginemo iz Evrope. Javljali smo se vsem komisijam, ki so nabirale v taborišču begunce za izselitev v njihove države.

Oče je nabral med nami denar in poslal v Ameriko dr. Kreku brzojavko, da nujno potrebujemo „afidavite“, vselitvene pristanke privatnikov. Zaupali smo v Svetega Duha, da bo „razsvetlil“ dr. Kreka in bo rešil uganko, za kaj nam gre. Dejansko je prišel brzojavni odgovor: „Afidaviti so na poti“. Ves čas smo se predstavljali raznim komisijam za sprejem. Tako nas je končno sprejela argentinska komisija za odselitev v Argentino; nekaterim se je medtem posrečilo tudi že ubežati v druge države. Težave s sprejemom za izselitev smo imeli v družinah z mnogimi otroki.

Pred odhodom pa se je šel oče še enkrat zahvalit nadškofu za posredovanje in rešitev. Ni ga našel doma, govoril pa je z vikarjem Schwarzbacherjem. Ta mu je razložil uspeh svojega posredovanja neka-ko s sledečimi besedami. „**Srečen sem bil, da se mi je posrečila vaša rešitev. Amerikanskemu komandantu sem nam-**

KRATKE NOVICE

MOSKVA — Pri pravoslavnih se je pokazala otoplitev v odnosu do katoličanov. Predsednik evropskih škofovskih konferenc škof Josef Homeyer se je srečal z moskovskim patriarhom Aleksejem II. Na novega leta dan je pred svetim očetom nastopil pravoslavni zbor iz Moskve s posebno patriarhovo privolitvijo. Na sveti večer se je patriarh Aleksej II. pred polnočnico oglasil pri katoliškem nadškofu Tadeuszu Kondrusiewiczu in pozdravil katoličane, ki so mu burno ploskali. Na božič pa je katoliški nadškof po televiziji pozdravil ljudi. Anketa med Moskovčani je pokazala, da si jih 75% želi papeževega obiska. (*Ave Maria*)

BEJING — Kitajski predsednik Jiang Zemin je podprl predlog kitajske komunistične partije za vladno gonjo proti katoliški Cerkvi, ki ima stike s papežem. Predsednik trdi, da vera ne sme biti dovoljena, če nasprotuje usmeritvi komunistične partije ali sistemu. Zavzel se je za večji nadzor nad verskimi obredi. (*Ave Maria*)

reč spovednik. Zato sem imel do njega lažji dostop. Težava pa je bila v tem, ker je bila v ozadju obljuba Titove nagrade treh vagonov jugoslovanskega macedonskega tobaka Angležem, če vas izroče. Vas vse bi bili v Linzu z ženskami in otročiči zaplombirali v železniške vozove ter vas odpeljali naravnost na jugoslovansko mejo. Nikdar v življenju nisem imel takega zadoščenja v duši za nobeno delo, kot ga imam za to vašo rešitev.“

To so besede, ki si jih je zapisal moj rajni oče sam v dnevnik. Rajni nadškof dr. Rohraher je že pod nemško okupacijo vršil izredna dobra dela za naše Slovence. Hitler je zasedel Gorenjsko; in tako je pokrajina cerkveno pripadla salzburški nadškofiji. Bila je torej nadškofovo pastoralno področje v tistih najtežjih časih. In tako je nadškof na svojih službenih vizitacijah prenašal pisma in sporočila begunskim svojcem na Gorenjsko in obratno; pa tudi sicer je bil velik dobrotnik naših ljudi.

Iz Astena smo se torej srečno odpeljali z vlakom v severno Italijo in se v pristanišču v Genovi naložili na ameriško vojaško ladjo, ki je z nami odplula v Argentino.

Konec

Vprašujete- odgovarjamo

1. Ko se govori o protestantskih ločinah, pogosto slišim imenovati pentekostalce. Kdo so pentekostalci, v kaj verujejo?

Proti koncu 19. stoletja se je v ZDA, pa tudi po drugih protestantskih deželah začelo neko prenovitveno duhovno gibanje, ki naj bi se uprlo vdiranju posvetnega duha v versko življenje protestantskih skupnosti. Tako je okoli leta 1900 ameriški baptistovski pastor Charles Pharan ustanovil versko skupnost z namenom, dajo duhovno prenovi. Uvedel je vanjo tudi takoiimenovani „krst v Svetem Duhu“. Ta krst so pogosto spremljali nekateri izredni verski pojavi, podobni tistim, ki so se zgodili na binkošti v Jeruzalemu. Tovrstne verske skupnosti so se začele hitro širiti tudi po drugih krajih sveta. Leta 1914 nastane ena od najbolj znanih od njih z imenom „Asamblea de Dios“ (Božje združenje).

Pentekostalizem je danes versko gibanje, ki se najhitreje širi po Južni Ameriki in po deželah tretjega sveta. V Argentini odpade od 3021 verskih skupnosti, vpisanih v Zapisu kultov, 1850 na pentekostalne skupine, kar pomeni 61% vseh verskih skupin. Ena od važnih značilnosti teh skupin je v tem, da so neodvisne ena od drugih. Vsaka si sama poišče in nastavi svojega pastora. Glede nauka, ki ga zahtevajo od svojih pristašev, so široki. Glavno je, da je kdo imel v svojem življenju kakšno globoko versko doživetje. Takšen ima pravico, da se proglasi za pastora. Zbirajo svoje pristaše kjerkoli, včasih v kakšni kinodvorani ali v kakem gledališču ali pa na prostem.

Katere krščanske resnice verujejo?

Verujejo v Sv. Trojico, v Kristusa kot Božjega Sina in Odrašenika sveta, v Svetopismo kot edini vir Božjega razodetja, ki ga razlagajo pogosto dobesedno (fundamentalistično), praznujejo Gospodovo večerjo, toda le kot spomin na Kristusovo zadnjo večerjo, ne pa kot daritev. Verujejo, da se človek opraviči le po veri, krščujejo le odrasle. Tiste, ki so že prej

prejeli krst, krstijo znova. Krsta otrok ne poznajo. Posebna značilnost pentekostalcev je „krst v Sv. Duhu“ kot ponovitev tega, kar se je zgodilo z apostoli na binkoštni praznik. Verujejo, da krščeni s tem krstom prejmejo izredne darove kot na primer, dar jezikov, dar prerokovanja in ozdravljanja.

Na svojih množičnih prireditvah obljubljajo predvsem ozdravljenje in osvobojenje od hudobnega duha. Uporabljajo psihološke metode, ki v navzočih neopazno zmanjšajo ali pa popolnoma onemogočijo vsako logično mišljenje, kar se nato posebej kaže v navidezni ozdravljenjih in izgonu hudih duhov. Je to posebna psihološka tehnika, ki se imenuje „inducción a la crisis“, s katero skuša pastor ustvariti v prisotnih neke vrste histeričen šok, ki ima za posledico uspavanje čutov in stanje velike zmedenosti, ki povzroči v človeku občutek, da je bil ozdravljen od svoje bolezni ali pa oproščen vpliva hudobnega duha.

Pentekostalci so redno neprijazno ali pa celo sovražno nastrojeni proti drugim verstvom, zlasti še proti katoliški Cerkvi. Katoliško karizmatično gibanje kaže nekaj zunanje sličnosti s pentekostalci, ko hoče, da ima pri svetih obredih, zlasti pri maši, več prisotnosti človekova čustvenost in telesnost.

2. Nedavno sem prvič slišal besedo umbanda. Nimam najmanjšega pojma, za kakšno vero gre.

Umbanda je afrobrazilsko versko gibanje, ustanovljeno leta 1930 blizu Rio de Janeira v Braziliji. Beseda umbanda pomeni čarovnike ali pa bolj splošno voditelje verskih obredov. To afrobrazilsko versko gibanje se je pričelo s prihodom afriških sužnjev v Brazilijo. Gre za zmes afriških poganskih obredov z nekaterimi indijanskimi in celo krščanskimi elementi. Vsebuje pa tudi špiritistične primese, ker je bil njen ustanovitelj, kapitan José Pessoa, pristaša špiritističnega gibanja.

Kaj verujejo umbandisti?

Priznavajo neko najvišje bitje hkrati s celo vrsto nekih nižjih bogov, ki jih imenujejo „orixás“. So to stara afriška božanstva ali pa tudi samo pobožne sile narave, kot npr. blisk, grom, voda in podobno. Tako je na primer „Ogem“, božanstvo vojske, ki mu dajejo tudi krščansko ime sv. Jurija. „Iemanjá“ je boginja vode, s krščanskim imenom Devica Marija.

Verujejo, da v njihovih verskih obredih ta božanstva posedejo prisotne. V resnici ne gre za posedenost, ampak za posebne tehnike, ki povzročijo izgubo

zvesti njihove osebnosti. Uporabljajo tudi metode špiritizma, verujejo v reinkarnacijo, v zakon karme, po katerem mora vsakdo zadostiti že na tem svetu za svoja slaba dejanja. Ker je vsaka celica umbande neodvisna od vseh drugih, je razumljivo, da se razne umbandske edinice zelo razlikujejo ne le v svojih obredih ampak tudi v tem, kaj verujejo.

Svoje pristaše pridobivajo z dvema metodama. Najprej z osebnim stikom. Osebo, ki ima kakšne težke probleme, katerim sama ni kos, povabijo na svoja obredna srečanja. Drugi način je pa propaganda s sredstvi množičnega obveščanja (časopis, revije, radio, TV), v katerih ljudem v težavah ponujajo rešitev.

Ni treba posebej omenjati, da umbande ne moremo prištevati niti med krščanske sekte (ločine), čeprav imajo med svojimi božanstvi tudi Kristusa, katerega pa seveda ne priznavajo ne za Božjega Sina, ne za Odrašenika sveta. Zaradi redkih krščanskih prvin, ki jih vsebuje umbanda, pa lahko tudi kakšnega malo poučenega kristjana, ki jih zlasti v Južni Ameriki ne manjka, pridobijo zase.

3. Včasih sem kdaj pa kdaj slišal govoriti o gregorijanskih mašah. Kaj so gregorijanske maše?

To je 30 sv. maš, ki jih je bilo treba opraviti v 30 zaporednih dneh. Imenujejo se gregorijanske po papežu sv. Gregoriju Velikem, benediktincu, ki je naročil priorju nekega rimskega benediktinskega samostana, naj mašuje 30 zaporednih maš za svojega umrlega sobrata, ki je pred smrtjo priznal, daje proti redovnim pravilom hranil 3 zlatnike. Sv. Gregorij je naročil, naj zato meniha ne pokopljejo na svetem kraju, a je v svoji dobroti vendarle ukazal zanj maševati 30 maš. Po tridesetih dneh se je umrl prikal svojemu sobratu in mu povedal, da je bil rešen vic prav zaradi opravljenih maš. Tako se je začela po krščanskem svetu širiti pobožna navada za umrle naročati gregorijanske maše — 30 zaporednih maš. Cerkev je pogosto potrdila to pobožno navado. Do pred kratkim je veljalo, da so se te maše morale maševati strogo v tridesetih zaporednih dneh. Če je na primer duhovnik pozabil maševati le en dan, je moral vseh 30 maš znova začeti opravljati. Pred nedavnim pa je Cerkev omilila to zahtevo v toliko, da sme sedaj duhovnik iz vsakega resnega razloga prekiniti tridesetdnevno maševanje (npr. če je pozabil ali pa je moral nujno sprejeti kakšno drugo mašno intencijo). Navada naročati gregorijanske maše se je hitro začela širiti po vsem katoliškem svetu in je še danes zelo priljubljena.

Privlačnost različnosti

P. Christian Gostečnik je znan psiholog, pisec člankov v Družini o problemih zakoncev in družine ter iskan in priljubljen predavatelj o tej temi. Objavljamo poročilo o predavanju o tem, kako je različnost zakoncev privlačna in kako velik je njen pomen za uravnovešeno rast otrok.

Predavatelj je razvil izvajanja iz dognanj, kje se človek nauči biti moški oziroma biti ženska ter vzpostaviti odnose. Naši prvi spomini segajo daleč nazaj v najbolj rosn mladost, ko še ne znamo govoriti. Takrat so se v nas zapisali pristopi naše mame in očeta. To bo človek zasledoval v življenju in si na osnovi prvotnih izkustev izbiral življenjskega sopotnika.

Predavatelj je osvetlil nenadomestljivo vlogo očeta. Zadnjih 20 let psihologi odkrivajo, kako je pomembna. Oče daje predvsem varnost. Nekoč so jo nudile družba, šola in mesto. Poznali smo, kaj lahko tam pričakujemo. Danes pa je vse nepredvidljivo, zato iščemo model nekoga, ki bi zagotavljal čustveno varnost. Oče je nenadomestljiva svetinja, nihče na tem svetu ne more nuditi otroku take brezpogojne ljubezni. Psihologi zadnje čase vedno bolj poudarjajo, kako važna je za družino njegova stalna prisotnost. Današnji svet je en sam velik krik po očetu.

Oče naj bi dajal otroku vero vase, zato ga ne sme zmerjati in podcenjevati, marveč ga mora pohvaliti ter mu ponavljati, da verjame, da bo uspel. Brez očetove vere otrok ne bo mogel v svet. Oče čuti otroka od zunaj. Ko zazna njegove potrebe in jih vzame zares ter ga v polnosti sprejema, vcepi v otroka spoštovanje do ljudi in okolja. Če kak otrok dela očetu težave, pomeni, da mu mora oče še nekaj dati. Vendar je prav ta otrok, s katerim se ne razume, najbolj njegov in je zanj blagoslov, ker prebudi v njem moškost in očetovstvo. Oče da otroku tudi razsodnost, odločnost in dokončnost. To mu sicer da tudi mati,

vendar brez očetovega prispevka bo otroka v življenju strah.

Oče da torej otroku strukturo in varnost. Mati pa je edina oseba, ki čuti otroka od znotraj. Za mamo je otrok enkrat in neponovljiv. Mati rojeva najlepše za večno. Če otroka ne sprejme, bo ta imel v življenju velike težave s sprejetostjo: večno bo odveč! Mati daje poleg sprejetosti tudi temeljno zaupanje in razumevanje, ker otroka vedno čuti. Sprejetost je tisto, kar človek najprej potrebuje, ko se v bolečinah h komu zateče, šele potem se želi pozdraviti. Tudi v puberteti mati sprejema mladostnika, ko je najbolj nemogoč. Mati mu daje občutek, da je vreden ljubezni. Če tega ni, se otrok ljubezni boji, v njem se zamaja zaupanje in samozaupanje. Materino zaupanje je največje, ko otrok odhaja; to pa se dogaja od rojstva kar naprej. Nikoli ne greš od doma brez dote.

Za starše ni nikdar prepozno, da izrečejo svojemu otroku priznanje, pa čeprav le pet minut pred smrtjo: ponosen sem bil nate ali pa čudna sem bila, a sem te sprejela, ljubila... Kaj več naj bi hoteli slišati?! To ostane v otroku zapisano kot blagoslov za vedno.

Iz teh stavkov, iz te samozvesti in teh čutenj, gradimo žensko oziroma moško osebnost. Predavatelj je hudo mušno spregovoril o različnem odzivanju obeh spolov v danih situacijah, pri tem pa nazadnje poudaril, da je različnost lepota, ker drug drugega oplemeniti in jo je treba sprejeti kot blagoslov in milost. Biti ženska je lepota: verjeti v svojo intuicijo, vase, v svoje čutenje, v svoj prav, v svoje vsebine in

sposobnosti ustvarjati praznike. Če pa ni moškega, ki bi s svojo prisotnostjo zagotavljal varnost in strukturo, je vsak praznik polomija. Če ženska ne čuti samozvesti, jo lahko moški prizadene najbolj globoko tam, kjer je zapisano „nisem vredna“, „ne spoštuje me“. Moški, ki sebe spoštuje in ceni, ki je ponosen in zna stvari urediti, bo vedel, da je ženska večkrat čustveno vznemirjena, a ne krivi njega. Ona potrebuje, da se potoži in on je pač tam, saj je obljubil, da bo tam. Ne bo reagiral nestrpnost do nje.

Do konfliktov pride vedno, ko se v tebi prebudijo stara čutenja, ki jih ne obvladaš, ker niso tvoja, v kolikor so ti bila vcepljena. Vsak od nas ima kak stavek iz otroških let, ki ga še vedno sliši, na primer „iz tebe ne bo nikoli nič!“ Vse življenje se potem mučiš, da bi dokazal nasprotno, a si neuspešen, ali pa to takoj dokažeš in postaneš baraba. Predavatelj Christian Gostečnik se je zaustavil pri globokih ranah in velikem trpljenju, ki jih mati in oče pustita v otroku, kadar nista mogla ustrezno odigrati svoje starševske vloge. Taki otroci so kasneje veliko bolj dovzetni za negativnosti okolice in se morajo veliko bolj truditi, da spremenijo svoje čutenje. Dograditi morajo, kar se ni zgodilo v intimnem odnosu razmerja mati/oče. To jim sicer lahko kasneje in najmočnejše uspe ob življenjskem sopotniku, vendar bodo težko zbrisali svoje veliko trpljenje. Najbolje se to pozdravi v vertikalni smeri: med starši in otroki do vnukov in naprej...

*Po poročilu Harjet DORNIK
v Novem glasu*

Lepota in zdravilnost gibanja

Telesna dejavnost in stres

Protistresni učinek je eden izmed najbolj poznanih učinkov telesne aktivnosti. Človek podoživi nov odnos do sebe, do svojih zmogljivosti in svojega telesa. Gibanje nam daje občutek, da smo zase storili nekaj dobrega, telo nam postane prijatelj, vir zadoščenja, ugodja in moči. Posledično smo bolj samozavestni, komunikativni in odzivni na druge ljudi, kar dodatno prekinja depresivno umikanje vase, v svoj svet bolečega nezadovoljstva in skrbi. Mnogi zavzeti tekači povedo, da med tekom lažje razmišljajo. Prej težko rešljivi problemi se jim med telesno dejavnostjo nekako razpletejo. Ugoden učinek gibanja se kaže tudi pri odpravljanju nespečnosti in drugih motenj spanja.

Več kot 50% družin se pri nas s športom sploh ne ukvarja. Energijski motorični potenciali odraslih občanov v Sloveniji so tako oslabei, da so celo 21-letni fantje in dekleta pod telesno zmogljivostvo devet do dvanajst letnih dečkov in deklic.

Kateri šport bomo izbrali?

Niso vse športne dejavnosti poceni niti niso vse enako primerne za družene celotne družine. Starši, ki svoje otroke pošiljajo od treninga do treninga, ob tem hitro izgubijo možnost, da z otrokom vzpostavijo intimen, topel čustven odnos. Za golo telesno kondicijo otroka je poskrbljeno, druženje matere in očeta z otrokom pa izostane.

Okrepimo skupaj svoje zdravje vsaj v toplih poletnih dneh, ki nam ponujajo veliko možnosti.

Hoja

Je najpreprostejša in med najkoristnejšimi oblikami rekreacije. Privoščijo si jo lahko tudi tisti, ki imajo težave s sklepi. Odločimo se za živahno hojo po trikrat do štirikrat na teden. Hodilna

izurjenost pomeni hkrati dobro osnovo za mikavne hodilne športe, za planinstvo, popotništvo, pa tudi za tiste, ki imajo veselje do nabiranja gozdnih sadežev. Strokovnjaki so ugotovili, da pri hoji deluje kar 54 mišic. To so predvsem mišice rok, ramenskega obroča in trupa. Dodatno jih lahko okrepimo, če pri hoji uporabljamo palice. Predvsem za krepitev mišic trupa je potrebna dodatna dejavnost pred hojo ali po hoji na terenu. Pred hojo ali po končani dejavnosti naredimo serijo razteznih vaj za mišice, sklepe in vezi. Poskrbimo za udobno obutev in obleko in seveda za to, da se umaknemo pred mestnimi pločniki v gozdove, na bližnje griče in travnike.

Tek

Zdravniki se strinjajo, da je tek najprimernejša obremenitev za srce in ožilje, če seveda z njim ne pretiravamo. Pred vadbo preverimo pri zdravniku vzdržljivost sklepov in se prav zaradi njih raje odločimo za tek v naravi kot po asfaltu. Kdor redno teče, mu ni treba

skrbeti za pravilno prehrano. Telo tekača razvije somatsko inteligenco, kar pomeni, da podzvestno izbira jedi, ki organizmu najbolj ustrezajo, ogljikove hidrate, sadje, nemastne jedi. Med tekom, ki zahteva nekaj več truda, potrpljenja in vztrajnosti od hoje, razvijamo in pridobivamo telesno in duševno moč, učimo se usmerjati svoje sile v pravo smer in jih racionalno trošiti. Množične tekaške prireditve po mestih so priložnost za spoznavanje novih ljudi in krajev. Če tečete pol ure vsak drugi dan, postane tek idealno urjenje vzdržljivosti.

Plavanje

Plavanje od nekdaj velja za celosten šport, ki skladno razvija in oblikuje telo. Zaradi razbremenitve telesa pod vodno gladino je primeren tudi za starejše in težje ljudi, paraplegike, ljudi s prirojenim izpahom kolkov. Pretočnost krvi je zaradi vodoravnega položaja na vodi olajšana, skeletne mišice niso obremenjene, delo je ritmično. Povečan delež vlažnosti nad vodo olajša dihanje astmatikom in bolnikom z bronhitisom. Tudi nosečnice lahko vse do 8. meseca uživajo vadbo v vodi, medtem ko bi bil tek zanje prehud obremenitev. Otrok se osvobodi strahu pred vodo, ki ni prirojen in neredko splava okoli tretjega leta, z lahkoto pa že pred vstopom v šolo. Po 16. letu starosti se bo plavanje mnogo težje naučil. Poznamo več oblik plavanja, najlažja je hrbtna, najtežja delfinova. Pri prsnem plavanju nam bo lažje, če bomo zrak izdihovali v vodo tako, da bo polovica glave pod vodo. Za osebe, zlasti starejše, ki so slabše telesno pripravljene, je primerno tudi t. i. pasje plavanje, ko z rokama izmenično posnemamo pasje gibanje, z nogami pa izmenično brcamo. Pazimo, da voda ni prehladna; izkoristimo poletje za stik z morjem in rekami, v bazenih bomo plavali pozimi.

Marija Mandić
v *Naši družini*

Duhovno življenje je objavilo

PRED 60 LETI (1942)

JUNIJ

OBLETNICA SLOVENSKE SLUŽBE BOŽJE NA AVELLANEDI

Na Avellanedi so 21. junija rojaki praznovali 6. obletnico slovenske službe božje. Dušni pastir Janez Hladnik se je zahvalil vsem, ki si prizadevajo, da se lahko redno vrši sveta maša v slovenščini in navduševal navzoče za sodelovanje v Bratovščini rožnega venca. Posebno se je zahvalil pevcem in pevovodji Cirilu Krenu, ki iz daljne Floride zvesto prihaja voditi petje. Nato je spregovoril Adalbert Preininger, predsednik Društva *Slovenska krajina*. Zahvalil se je v imenu rojakov duhovnemu vodji avežanedske slovenske kolonije, Janezu Hladniku. „Obžaloval je, da je še vedno premnogo takih rojakov, ki se držijo proč. Sledila je čajanka, nato pa vesela zabava s kinopredstavo, ki je vse rojake, velike in male, do srca razveselila.“

VIDOVDAN

Kot vsako leto se je 28. junija obhajal spomin na kosovsko žaloigro. Na ta dan leta 1389 so namreč Turki premagali srbsko vojsko in potem skotili 500 let vladali na Balkanu. V spodnji cerkvi sv. Roze je bila žalna maša, ki jo je daroval Janez Hladnik. „Izredno lepo so ta dan nastopili naši pevci, ki so očarali s svojim nastopom vse tiste, ki so jih slišali.“

KASTELČEV KOTIČEK

„Spomenik v Puente del Inca stoji in bo ostal še dolgo najlepši nagrobnik v skromnem bivališču rajnih v senci Aconcague. Skupno je bilo zanj nabranega denarja \$652,50: \$445 je bilo od čistega dobička, ki ga je dala prireditelj, \$207,50 je dala zbirka za spomenik. Stroškov pa je bilo: plošča in njen prevoz \$123; krsta in drugi

stroški ob pogrebu \$59; venec na grob na dan blagoslova spomenika \$20; potni strošek \$110. Skupno je bilo izdano po dosedanjih znanih stroških \$312. Ostane torej \$340,50. Od tega denarja je bilo izročeno \$110 za pomoč jugoslovanskim ujetnikom; \$50 Primorskemu odboru; \$180,50 pa se obrne v prid Duhovnemu življenju.“

KAKO ZVEDETI, KAJ JE Z DOMAČIMI

„Mnogi rojaki že dolgo nimajo nikakih podatkov o svojcih v domovini. Ker sedaj nobena osebna pisma ne pridejo, je mogoče dobiti kako vest potom *Cruz Roja Argentina*. Pisarno ima na Juncal 1631-35. Treba se je osobno predstaviti. Na posebni tiskovini se more napisati 25 besed (ne vstevši imena in naslov). Plačan je obenem tudi odgovor z enakim številom besed in stane to \$3,50. Seveda je treba odgovora čakati nekaj mesecev.“

ODSEK JNO V CORDOBI

V Cordobi je bil osnovan odsek *Jugoslovanske Narodne Obrane*, katerega je bil izbran za predsednika Franc Bartol. V odboru najdemo imena sledečih znanih rojakov: Fran Gec, Anton Stepan, Peter Jonke, Vever, Andrej Gregorič, Rudolf Mozetič.

ZVEZA DRUŠTEV

Zveza treh slovenskih društev, *Ljudski oder, GPDS* v Villa Devoto in *Ivan Cankar*, si je nadela ime *Zveza jugoslovanskih društev*. „Stara zadeva je, kako združiti čimveč društev v sodelovanje. Toda treba je iti na delo očitno in povabiti vsa društva, če je delo iskreno mišljeno. Pa so bila prezrta kar tri slovenska društva in nebroj jugoslovanskih, zato res ne pristoja tej družbi ime: *Zveza jugoslovanskih društev*.“

PRED 50 LETI (1952)

JUNIJ

1: Na osrednji spominski proslavi žrtvam revolucije v Buenos Airesu so šolski otroci predstavili govorno-pevski prizor *Iz očkovega dnevnika*.

8: Četrtni redni letni občni zbor SDO je bil v prostorih kolegija Ana Janer. Izvoljen je bil odbor: predsednica Katica Kovač in odbornice Vera Kokalj, Sonja Čop, Olga Prijatelj, Polonca Marolt, Francka Strah, Zdenka Gornik, Francka Krajnik, Pepca Kokalj in Martina Maček. Duhovni vodja SDO je Anton Orehar.

15: V Mendozi je bil dušnopastirski sestanek o vzgoji otrok. Praktičen sad tega sestanka je otroški pevski zbor, ki ga poučuje Janez Plahuta.

19: Igralci iz Lanusa so ob srebrni maši Janeza Hladnika igrali Barchayevu *petdejanko Rožni venec* pod vodstvom Naceta Hladnika.

29: Srebrno mašo sta praznovala v Argentini Janez Hladnik in Gregor Mali. Posvetil ju je v Ljubljani na praznik sv. Petra in Pavla, dne 29. junija 1927, škof Anton Bonaventura Jeglič, kateri je po končanih obredih posvečevanja govoril novomašnikom „o trpljenju, ki čaka nove duhovnike“.

Organizacija *Družabna pravda* je v zimski sezoni priredila dva socialna tečaja. Prvi, ki se je že tri zimske sezone bavil s preučevanjem okrožnice *Quadragesimo anno*, je svoje delo dokončal. Drugi tečaj obravnava osnove krščanskega socialnega nauka (predava prof. dr. Ivan Ahčin) in organizacijsko tehniko.

ZGODILO SE JE...

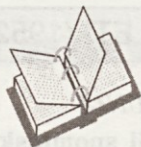
MAJA

20 let - 13.5.1982: Atentat na papeža Janeza Pavla II. na Trgu sv. Petra v Rimu.

10 let - 22.5.1992: Slovenija postane članica OZN.

JUNIJA

50 let — 31.6.1952: Izključitev Teološke fakultete z Univerze v Ljubljani.

iz naše kronike

Metka MIZERIT

Živi križev pot na Slovenski pristavi.

Na večer cvetne nedelje je pristavska mladina predstavila uprizoritev križevega pota. Sami so pripravili besedilo, glasbeno spremljavo in režijo. Sodelovali so fantje in dekleta, mladci in mladenke ter šolski otroci. Doživeto so ponazorili Kristusovo trpljenje ter se tako pripravili na veliko noč. Tudi vsej pristavski skupnosti so pripravili edinstveno duhovno pripravo.

V Našem domu v San Justu so slovesno praznovali veliko noč. Pri sv. maši, ki jo je daroval župnik g. Toni Bidovec, je pel Mešani pevski zbor pod vodstvom prof. Andrejke Selan Vombergar. V dvorani Našega doma so si rojaki voščili blagoslovljene praznike in skupaj zaužili velikonočni žegen. Nato je vsem rojakom voščila veselo veliko noč predsednica Našega doma gospa Mici Malavašič Casullo, nato g. župnik Toni Bidovec ter v imenu odseka Zveze mater in žena gospa Nežka Lovšin Kržišnik. Saši Urbančič je voščila v imenu mladine, Tone Malovrh v imenu šolskega odbora in Stane Mustar za upokoјence. Sledila je velikonočna akademija. Veličastna scena je bila delo g. Toneta Oblaka, prireditve pa v režiji g. Blaža Mikliča.

V soboto, 1. aprila, se je začel medkrajevni turnir odboјke. Organizirata ga zvezna odbora SDO — SFZ. Igralci so deklishe in fantovske ekipe. Zmagovalci turnirja dobijo pokal na skupnem mladinskem dnevu.

Duhovne vaje za fante so bile od 5. do 7. aprila v zavodu Mallinckrodt. Vodil jih je dr. Stanko Gerjolj CM iz Slovenije, ki je bil med nami na obisku. Udeležilo se jih je trinajst fantov.

Prešernova šola v Castelarju je v nedeljo, 7. aprila, organizirala roditeljski sestanek za starše in učiteljstvo. Predaval je dr. Stanko Gerjolj CM, doktor teologije in pedagogike ter docent za pedagoško in razvojno psihologijo in katehezo.

Misijonska tombola. V nedeljo, 7. aprila, je bila v Slovenski vasi v Lanusu

misijonska tombola, letos že petdeseta. Kljub hudi gospodarski krizi, ki biča Argentino, se je zbralo precej zvestih misijonskih prijateljev, da s svojim skromnim darom podpro delovanje slovenskih misijonarjev po širnem svetu. Največ jih je bilo iz Slovenske vasi, ki organizirajo to prireditve, pa tudi drugi slovenski okraji so bili zastopani. Ob napovedani uri je g. Lojze Rezelj začel s klicanjem števil in kmalu so srečni igralci začeli prihajati po dobitke. Po končani tomboli so rojaki ostali še v prijateljskem pogovoru, potem pa se razšli na svoje domove. Srečni smo bili tudi tisti, ki nismo nič zadeli, saj smo imeli zavest, da smo, po svojih skromnih močeh, podprli misijonsko delovanje Cerkve. Zdi se mi važno, da se take prireditve, kljub krizi ne opustijo, da vedno mislimo na tiste, ki imajo manj kot mi. Upamo, da se bodo vrnila boljši časi in bo misijonska tombola zopet postala veletombola.

Bivši gojenci Rožmanovega zavoda

13. aprila 2002 je bila krščena v cerkvi Marije Pomagaj v Buenos Airesu LUCIJANA VOMBERGAR, hči Marka in Andrejke, roj. Selan; njena botra sta Marta Selan Brula in Tomaž Vombergar, krstitelj pa mons. dr. Jure Rode.

so se srečali v petek, 12. aprila, v Slovenski hiši ob priložnosti petdesetletnice ustanovitve. Najprej so imeli sveto mašo, spomnili so se ustanovitelja škofa dr. Gregorija Rožmana, vzgojiteljev in bivših sošolcev. Sv. mašo je daroval pater dr. Alojzij Kuko-vica, nekdanji prefekt. Z njim so somaševali bivši zavodarji, ki so se odločili za duhovniški poklic: mons. Mirko Grbec, mons. dr. Jure Rode, župnik Franc Urbanija in g. Janez Pintar. Po sv. maši so bili povabljeni na prigrizek, kjer so v prijateljski družbi obujali spomine.

Skupina članov Parlamentarne komisije Državnega zbora Republike Slovenije za odnose s Slovenci v zamejstvu in svetu je obiskala Argentino. Poleg drugih dejavnosti so si ogledali nekatere naše domove in imeli srečanje z organizacijami. V soboto, 6. aprila, so bili v Rožmanovi šoli v San Martinu. Tam jih je pozdravil predsednik doma Andrej Rezelj, učitelji in učenci. Popoldne so bili v Slovenski hiši, kjer so obiskali Slovenski srednješolski tečaj ravnatelja Marka Bajuka. Pozdravila jih je ravnateljica prof. Neda Vesel Dolenc in predstavila tečaj. Predsednik komisije Franc Pukšič se je zahvalil za sprejem in nagovoril dijake. Vsi člani komisije so se podpisali v spominsko knjigo. Zvečer so imeli srečanje z razširjenim Medor-

ganizacijskim svetom. Najprej je predsednik komisije položil šopek pred spomenik naših domobrancev. Večer je potekel v jedilnici, kjer je predsednik krovne organizacije Zedinjene Slovenije predstavil našo skupnost. Za sprejem se je zahvalil Franc Pukšič in pojasnil delo komisije. Sledil je razgovor, kjer je odgovarjal predvsem dr. Zvone Žigon. Potem je bila kratka pogostitev vseh navzočih.

Člani komisije so obiskali tudi rojake v društvu Triglav v Rosario. Odpotovali so v Bariloče in Mendoza. Srečali so se s prekmurskimi rojaki v Bernalu in obiskali rojake v Triglavu v Buenos Airesu. Imeli so sestanek s člani Slovensko latinskoameriške trgovske zbornice. Obiskali so Rožmanov dom in šli v Naš dom San Justo. Odsek Zveze mater in žena je pripravil dobrodelno kosilo, pri katerem so bili tudi člani komisije. Prisostvovali so kulturnemu programu, ki je bil pripravljen posebno zanje. Nato so gledali tekme medkrajevnega turnirja v odbojki. Po desetih dneh bivanja v Argentini so odpotovali v Slovenijo.

Občni zbor SKA se je vršil v soboto, 13. aprila, v prostorih Slovenske hiše na Ramon Falconu. Vodil ga je predsednik arh. Marjan Eiletz. Najprej je podal svoje poročilo blagajnik Lojze Rezelj, nato pa tajnica gospa Milena Ahčin, ki je pokazala delo v preteklih dveh letih. Sledilo je poročilo predsednika arh. Eiletza, nato pa so bile volitve novega odbora. Izvoljena je bila sledeča lista: predsednica dr. Katica Cukjati, podpredsednika dr. Jure Rode in arh. Marjan Eiletz, tajnica Milena Ahčin, upravnik Lojze Rezelj, nadzorni odbor: arh. Jure Vombergar in Milan Volovšek. Referenti za posamezne odseke so: literarni Tine Debeljak, lic. Vinko Rode in Tone Rode; filozofski dr. Mirko Gogola in Martin Sušnik; teološki dr. Jure Rode; družbeno zgodovinski dr. Katica Cukjati; gledališki Lojze Rezelj; glasbeni Ani Rode; likovni; Andrejka Dolinar Hrovat in Milan Volovšek; prirodoslovni - znanstveni Tine Debeljak. Meddobje ureja konzorcij, ki ga sestavljajo: glavni urednik Tine Debeljak, sourednik lic. Vinko Rode, predstavnik za Evropo Lev Detela. Uredništvo Glasa je odbor SKA pod koordinacijo predsedništva.

V Slomškovem domu se je v soboto, 13. aprila, vršil **Super ples v jeseni**. Organizirali so ga: odbor Slomškovega doma, odseka SDO — SFZ in Slovenski instrumentalni ansambel. Številna udeležba

je potrdila mnenje, da potrebujejo rojaki v teh kriznih časih zdravo in prijetno zabavo.

Slovensko gledališče v Buenos Airesu je v soboto, 20. aprila, pripravilo gledališko predstavo, s katero so se poklonili spominu Maksa Borštnika. Zaigrali so nam poetično delo Antona Pavloviča Čehova: **Striček Vanja**. Svoje vloge so odlično odigrali: Jože Rupnik — Serebrjakov Aleksander Vladimirovič, Elizabeta Rupnik — Jelena Andrejevna, Metka Kahne — Sonja Aleksandrovna, Vera Zurc — Vojnicka Marija Vasiljevna, Blaž Miklič — Vojnicki Ivan Petrovič, Tone Podržaj — Astrov Mihail Lvovič, Marija Čeč — Marina, Marko Pallota — delavec. Igra je bila v spretni režiji Blaža Mikliča. Sodelovali so še: Martin Sušnik, Damijan Ahlin, Marko Štrubelj, Lojze Rezelj, Tone Pavlič in Toni Kastelic. Igro si je prvotno zamislil Maks Borštnik. Na odru Slovenske hiše so Strička Vanja igrali dvakrat in sicer popoldansko predstavo za dijake SSTRMB in zvečer. Življenjepis in delo Maksa Borštnika je predstavil Lojze Rezelj. V veži pred dvorano je bila razstava fotografij raznih iger; razstavo je pripravil Viktor Leber.

Občni zbor Zedinjene Slovenije je bil v nedeljo, 21. aprila, v Slovenski hiši. Sv. maša za vse žive in pokojne člane društva je daroval g. Dane Vrečar. Pri homiliji je navezal podobo Dobrega pastirja z našo krovno organizacijo. Po zajtrku so

se člani zbrali v mali dvorani. Občni zbor je vodil predsednik ZS Tone Mizerit, ki je pozdravil vse navzoče. Nato je dr. Rode molil za vse pokojne člane in v zahvalo za blagoslov v preteklem letu. Sledila so poročila odbornikov. Tajnica prof. Neda Vesel Dolenc je poročala o upravnem delu. Blagajnik Matjaž Čeč je podal poročilo o finančnem stanju društva in spomnil, da se nahajamo v kritičnem gospodarskem položaju. Inž. Bogdan Magister je poročal o kulturnem delovanju; predvsem o domobranski proslavi, prireditvi ob deseti obletnici osamosvojitve Republike Slovenije ter o Slovenskem dnevu. Mladinski referent Stanko Jelen je povedal o delovanju mladcev in mladenk. Šolska referentka gdč. Angelca Klanšek je poročala o živahnem delovanju naših tečajev. Pripravili so več prireditev, organizirali otroško kolonijo v Hanželičevem domu ter izvedli študijski dan za vse učiteljstvo, kjer so uskladili učne programe. Ravnateljica SSTRMB prof. Neda Vesel Dolenc je pokazala stanje in dejavnosti na tečaju. Referentka za tisk gospa Pavlina Dobovšek Urlich je poročala o našem tedniku Svobodna Slovenija. Svoje poročila je podal tudi predsednik ZS Tone Mizerit. Predstavil je pomen in delo, ki ga opravlja krovna organizacija. V imenu nadzornega odbora je dr. Jože Dobovšek potrdil, da je bilo delo v pravnem redu. Ker odboru še ni potekel mandat, smo zaključili uradni del občnega zbora. Z molitvijo smo se zahvalili Bogu za pomoč v preteklem letu.

Akademija na velikonočno nedeljo v Našem domu v San Justu.
Foto: Marko Vombergar

malo za šalo...

IZ EVROPE

Dobra stara nemška marka je umrla. Z njo tudi drugi bolj ali manj veljavni evropski bankovci in kovanci. Vsi po vrsti so se zbrali pred nebeškimi vrati in hoteli vstopiti.

„Kaj bi radi?“ je strogo vprašal sv. Peter.

„Umrli smo, ker so uvedli evro,“ so odgovorili bankovci in kovanci v vseh evropskih jezikih. „Mi nismo nič krivi. Radi bi šli v nebesa.“

Sv. Peter jih je premeril s pogledom od glave do pete in odprl vrata. Pfenigi, centi in vsa dolga procesija preminulih kovancev se je začela pomikati v nebesa. Tudi bankovcem za deset in dvajset mark, sto belgijskih frankov in petdeset francoskih frankov in kar je bilo še nižje drhali je uspelo vstopiti, nato pa so se vrata nenadoma zaprla.

Nemški petdesetak, stotak in tisočak, francoski petstotak in tisočak pa drugi njihovi ponosni evropski sopotniki so se na glas razburjali v nebeška vrata, za katerimi je skozi linico

vse to spremljal sv. Peter. „Zakaj pa mi ne smemo naprej, če si naše komaj kaj vredne sorodnike spustil noter?“ so mu očitali.

Sv. Peter pa je odvrnil: „Žal mi je, ampak vas nisem nikoli videl v cerkvi. Nepoznam vas!“

KOKOŠ — Šofer povozi kokoš. Zaustavi se in jo nese prvemu kmetu.

„Ali je to vaša kokoš?“

„Ne, naše niso tako ploščate.“

PROBLEM — Škot si na sejmu ogleduje rabljene avtomobile. Prodajalec ga nagovori:

„Vzemite tegale. Porabi le žlico bencina!“

Škot pa se ne more in ne more odločiti:

„Kakšno žlico, kavno ali jušno?“ povpraša po kratkem premisleku.

JEZIKI — „Sislišal, kakšno učeno ženo je dobil Albert? Zna tudi sedem jezikov!“

„Revež, moja zna samo

UVOŽENO IZ SLOVENIJE

- Če bi ne bilo vojne, bi ne bilo zmagovalcev.
- Lahko je biti dirigent, če vsi trobijo v isti rog.
- Zamenjam komunistično preteklost za kapitalistično prihodnost.
- Ptica, ki ji je lepo na tleh, slabo leti.
- Če verjamete ali ne, dandanašnji je bil pred desetimi leti lepša prihodnost.
- Kajn je ubil Abela v samoobrambi.
- Marsikateremu nesmrtniku so morali drugi pomagati na oni svet.
- Če zakopljete resnico, zrastejo laži.
- V politiki je pamet ovira za pametno ravnanje.
- Udarec po žepu še najbolj boli, če je ta prazen.
- Tudi tisti z bogato zgodovino imajo lahko revno preteklost.
- Včasih moramo poiskati svoje korenine, da bi zacveteli.
- Lepa beseda lepo mesto najde, toda čedalje dlje ga — išče.
- Parola, na katero prisegajo v Evropi: „Slovenija zdaj!“

enega, pa tistega tako, da zato nikoli ne pridem do besede.“

„Ponoči je ušel Francelj iz celice 212.“

„Končno! Tisto piljenje mi je šlo že na živce,“ je zadovoljen drugi paznik.

KONČNO! — Paznik v zaporu drugemu pazniku ob zamenjavi:

KJE JE KAJ

Junijsko razmišljanje —

Audrey Fink 129

Suvereni pred suverenim Bogom —

Nadškof Franc Rode 131

Majhne stvari ob naših nogah —

A. L. Balling 131

Poslušni Svetemu Duhu —

Janez Pavel II. 132

Sanjalo se mi je, da sem imel

intervju z Bogom 132

Sv. Avguštin nas uči —

Davidov greh 133

Mati Terezija iz Kalkute —

Metka Mizerit 134

Vnebohod je upanje in opomin —

Jure Rode 135

Tomaž More — Silvester Čuk ... 136

Dragi rojaki, romarji! —

Dane Vrečar, SDB 137

Čudeži v Lurdu, znamenje

božje nežnosti 138

Angel ponižnosti —

Anselm Grün 140

Bazilika najsvetejšega

Zakramenta — Metka Mizerit ... 141

Revolucija — Janez Juhant 142

Spominske farne plošče,

naš spomin — Martin Kranner.. 143

Vanč — Marjan Marinšek 144

O današnjem muslimanstvu —

Lojze Kukovica 146

Iz Rusije — Osamljenost

je za pravoslavne poslanstvo .. 148

Iz življenja Cerkve 149

Rožmanova poveljna leta —

Jure Rode 150

Moj in naš beg —

Prof. Božidar Bajuk 152

Kratke novice 145, 151, 153

Vprašujete — odgovarjamo 154

Privlačnost različnosti 155

Lepota in zdravljenost gibanja.. 156

Duhovno življenje je objavilo .. 157

Iz naše kronike —

Metka Mizerit 158

DUHOVNO ŽIVLJENJE

SLOVENSKA VERSKA REVija

Izdaja ga Slovensko dušno pastirstvo.

Direktor: mons. dr. Jure Rode - Urednik: arh. Jure Vombergar - Tehnični urednik: Stane Snoj - Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires, Argentina - Tel.: +54-11-4636-0841 - Fax: +54-11-4636-2421 - Registro de la Propiedad Intelectual N° 90.877 - Oblikovanje in tisk: Talleres Graficos VILKO S.R.L. - EE. UU. 425 - C1101AAI Buenos Aires, Argentina - Tel.: +54-11-4362-7215 - Fax: +54-11-4307-1953 - E-mail: vilko@ciudad.com.ar

POVERJENIKI

ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires. ZDA: Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103. USA. KANADA: Rado Krevs, 75 Trowell Ave. Toronto M6M - 1L5 Canada. ITALIJA: TRST: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia. GORICA, Riva Piazzuta 18, 34170 Gorizia, Italia. AVSTRIJA: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

NAROČNINA

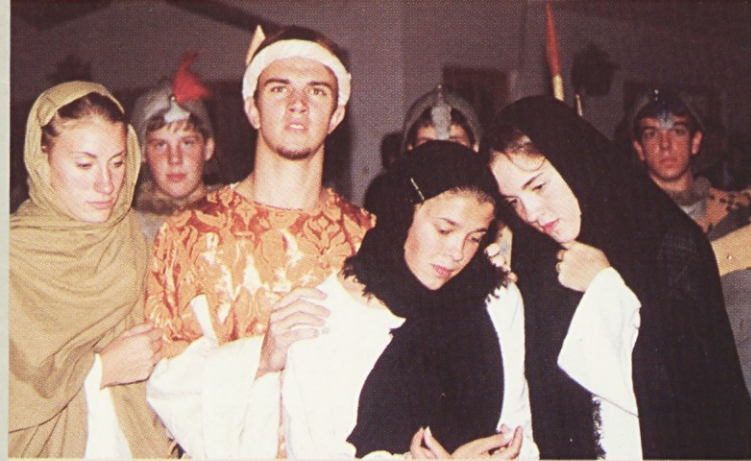
Naročnina v Argentini za leto 2002: \$ 55.- in izdatki za pošto; drugod US\$ 55.- Denarna nakazila na bančni (ne osebni) ček na ime: Jorge Rode, Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires, Argentina.

Od zgoraj in od leve:

1. Bivši gojenci Rožmanovega zavoda somašujejo s p. dr. A. Kukovico, nekdanjim prefektom, na srečanju v Slovenski hiši ob 50-letnici te vzgojne ustanove.
2. in 3. Bivši gojenci Rožmanovega zavoda, ki so se udeležili jubilejnega srečanja.
4. Ga. Mojca Pirc v kapeli Usmiljenega Jezusa ob cerkvi sv. Jožefa v Ljubljani.
5. G. Slavko Smole je 8. aprila praznoval 80-letnico življenja v krogu svojih domačih in prijateljev.
6. Relikvije sv. Faustine Kowalske v kapeli Usmiljenega Jezusa, kjer je bila prej „porodnišnica“, v kateri so morili tisoče otrok, predno so prišli na svet.

**Od zgoraj
in od leve:**
1., 2. in 3. Živi
križev pot na
Slovenski pristavi,
ki ga je
uprizorila
pristavska
mladina. -
Foto: Dani Cestnik

4., 5., 6. in 7. Slovensko
gledališče v Buenos Airesu
je postavilo na oder
Slovenske hiše
igro Striček Vanja
(Čehov)
v režiji Blaža
Mikliča. -
*Foto: M.
Vombergar*

La Vida Espiritual

Revista mensual religiosa. Editor: Misión Católica Eslovana. Director: Mons. dr. Jorge Rode
Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires - Argentina - Registro Nacional de la Propiedad Intelectual N° 90-877
Armado e impresión: Talleres Gráficos VILKO S.R.L. - Estados Unidos 425 - C1101AAI Buenos Aires - Argentina

Correo
Argentino
Suc. 7 Bs. As.
FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 6395
TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 2560